

...elrejtett szavak

Versek arról, amit a versek, ha csak a szavakat olvassuk, sohasem mondanak el.

...elrejtett szavak

...elrejtett szavak

Komáromi János versei

Paks
2010.

© Komáromi János

© Grafika: Komáromi Anna

ISBN 978-963-08-0908-5

Kiadta: Info-Szponzor Kft., Paks, 2010

Nyomdai előkészítés: Komáromi János

Nyomta és kötötte: Séd Nyomda Kft.

Felelős vezető: Katona Szilvia

Tartalomjegyzék

A Sors nem beszél

belém mar.....	11. oldal
jóslatok.....	14. oldal
játék.....	15. oldal
itt.....	16. oldal
lépések.....	17. oldal
levél és gyökér.....	18. oldal
fényben.....	19. oldal
amikor édes volt.....	21. oldal
tekercsek.....	23. oldal
mellém ült.....	23. oldal
kopik.....	25. oldal
aszfalt.....	26. oldal
menjünk.....	27. oldal
másik életben.....	28. oldal
repülsz.....	29. oldal
túlevelek.....	31. oldal
micsoda út.....	33. oldal
perceink.....	35. oldal
sötét madár.....	38. oldal
nézd csak!.....	40. oldal
végítélet.....	41. oldal

Elnémult szavak

kérdések?.....	43. oldal
lődörögve.....	44. oldal
égő szavak.....	45. oldal
egyszer szép.....	45. oldal
beledőltem.....	47. oldal
anziksz.....	48. oldal
fonalak.....	49. oldal
húrokon csúszkál.....	49. oldal
hol voltál.....	51. oldal
árnyék-ember.....	52. oldal
kövön ült.....	53. oldal
mennyi láng.....	54. oldal
markomba fogtam.....	55. oldal
merre lovam?.....	57. oldal
most pattan.....	58. oldal
mit mesél.....	60. oldal
mondd csak.....	61. oldal
mert a szavak.....	62. oldal
perzselt határban.....	63. oldal
ne sírjatok.....	64. oldal
nagyvárosi éjszaka.....	65. oldal
talán már.....	66. oldal
sűrű éjszaka.....	67. oldal
sikátorokban.....	68. oldal
ugyan minek.....	69. oldal
szavaim nincsenek.....	70. oldal

Nem kell a szó

csillag-bársony.....	72. oldal
ég.....	73. oldal
esti tó.....	74. oldal
észak erdőben.....	75. oldal
elsötétül.....	75. oldal
éj-szaka.....	77. oldal
esti kertek.....	78. oldal
hajszál-kép.....	80. oldal
Higgy nekem.....	81. oldal
látom.....	83. oldal
melletted.....	84. oldal
mellőled.....	85. oldal
mulandó.....	85. oldal
mintha fütty.....	87. oldal
párnán.....	87. oldal
mint fádba.....	89. oldal
ölelésed.....	90. oldal
szelíden.....	91. oldal
vagy.....	92. oldal
bársony-kék.....	93. oldal
egyedül-csend.....	93. oldal
van ilyen.....	94. oldal
újra és újra.....	95. oldal

Teremtő szavak

az alkotásért.....	97. oldal
amikor.....	98. oldal
fénysötét.....	100. oldal
ítélkezni.....	101. oldal
írunk.....	102. oldal
hullottak.....	103. oldal
harmónia.....	104. oldal
körbe-körbe.....	106. oldal
kipp-kopp.....	107. oldal
kéne.....	109. oldal
megjöttem.....	112. oldal
nem kettő.....	113. oldal
romlatlan.....	114. oldal
szoríts.....	115. oldal
Napra nézek.....	117. oldal
megvan még?.....	118. oldal
szólni.....	120. oldal
mit jelent.....	122. oldal
rajz.....	123. oldal
tavaszi.....	124. oldal
vagyok.....	126. oldal
Nap-Hold.....	127. oldal
Egyből a Kettő.....	128. oldal
hát itt.....	129. oldal
furcsa éj.....	130. oldal
van néhány.....	131. oldal
talán.....	131. oldal
vannak betűim.....	133. oldal

Vágyak üznek

az élet tánca.....	137. oldal
asztalomnál.....	138. oldal
ezer életem.....	140. oldal
fáradt utcák.....	141. oldal
felpattan.....	142. oldal
egyre csak.....	144. oldal
ha indulnom kell.....	146. oldal
éjszakák vére.....	148. oldal
holdégésben.....	149. oldal
kell.....	151. oldal
láttalak.....	152. oldal
kicsit tombolni.....	152. oldal
melegít és éget.....	155. oldal
kérdések régen.....	156. oldal
kerestelek.....	158. oldal
hasadt álom.....	159. oldal
mintha hangok.....	161. oldal
ütni kell.....	162. oldal
mint pillangószárnyak.....	163. oldal
simíts.....	165. oldal
mert tavasz volt.....	166. oldal
micsoda örült.....	168. oldal
már megint.....	170. oldal
még most.....	172. oldal
tanulj meg.....	173. oldal
nem lehet félig.....	175. oldal
ahogy.....	177. oldal
bőrödön.....	178. oldal
parazsat marokra.....	179. oldal
boldognak látszani.....	181. oldal
most én.....	182. oldal
még dolgod van.....	183. oldal
pillák.....	185. oldal
Vágyam a Vágyad.....	186. oldal

A Sors nem beszél

belém mar

belém martak a sorok
gyakran marcangolt szét
a szavak mögé bújt gondolat
és ha a hang már el is szaladt
ott maradt mindig
az a megfoghatatlan fájdalom
amiről nem tudni pontosan hol van
...de fáj nagyon
átjár
teljesen átítat
mint valami templomi áhítat
csak zeng ott belül
és nem menekül
az érzés
az ész
hiába állsz vagy mész
mégis veled marad a gyötrelem
a versek pedig nem enyhítik
csak növelik a kint
írni folyton a tegnapi
amit már annyiszor olvasott
minden versbolond
aki épp az én soraimra kíváncsi
valahol el kéne hagyni
eldobni
elásni
azt a késztetést

ami tollat ragadni hajt
vagy billentyűket püfölni
csak elköszönni tőle
egyszerűen
csendben
ahogyan indultam
amikor előre lökött
a teremtés ökle
és nem kérdezte senki: Jössz-e?
csak itt voltam hirtelen
ordító idegen
kapálódzva menekültem volna
de már ide kötött
a Sors köldökzsinórja
vissza már nem vezetett út
megkezdtem hát a háborút
a világgal
önmagam ellen
de mindig ott volt az a fájdalom
bár gyakran mormoltam
és hazudtam magamnak: Hogy nem...
ez nem is az
én nem vállalom...
de eltagadni nem lehetett
hiszen egyedül éltem
ott dohogott a szívben
zakatolt agyamban
folyton csalódtam magamban
amikor minden tervem szétzúzták
saját félelmeim

a belém
általam épített gátak
néha pedig megleptek a szavak
lecsaptak rám ha nem figyeltem
és verseket hallott a lelkem
és aztán egyszerre belém martak a sorok
ha nem írok...
meghalok
a sok meg nem született vers sír most is
egyre csak zokog
és én nem merengek a dolgomon
hiszen tudom
hogy írnom kell
felszakadnak a gátak
újra és újra rám találnak
a megszületést sóvárgó versek
és rángatják görcsbe forduló kezem
de vége nem lesz soha
végtelen versek sora vár még
rám várnak
...de ha egyszer mégis
elfogy majd az írni való
megszületik minden megszületni akaró
vége lesz a körforgásnak
meglátom majd akkor
hogy az összes vers tévedés
hogy az Egész is túl kevés
akkor végre nem lesz több újjászületés

jóslatok

sima volt az este, szétszórva heverték a zajok
rám ragadtak évek elhervadt csendjei
nehezen virágoztak ki a távoli illatok

a nappalról itt felejtett fény még arcodon megült
mielőtt a végtelen-sötétbe zuhantam volna
lelkem fáradtan hozzád menekült

talán meghallottad hervadó vágyam utolsó jaj szavát
sápadt bőröd mint tűnő látomás fénylett fel
és színezní kezdte az éjszakát

mennydörögve hasadtak fel az égbolt fátylai
rémisztőn fortyogott a Világ
mindent átjárt az érzés: most más lett valami

a lesben álló csendben már nem volt szükség a szavakra
mégis versek születtek szüntelen
mintha a sorokból bármi is maradna

egységgé forrt össze ami rész volt eddig csupán
tisztá és egyszerű lett a lét...

lassú égés lángjai csaptak fel
körül ölelt kavargó jóslat-óceán
erről beszéltek hát a régi versek:

...ha egyszer majd rám talál...

játék

játszani érdekes
játszani jó
játszik a dallam
játszik a szó

játszik a csendben
a szemvillanás
játszik az éjben
a megcsillanás

játszik velem a reggel
egészen estelig
játszik velem az élet
egészen síromig

játszik a hópehely
orromra huppan
játszik a napsugár
víztükreán csillan

játszik a falevél
porba hullni jó
játszik a virág is
a tavasszal bomló

játszani éltető
játszani kell
játszik az álom
ma nem kelek fel

játszik az óra
játszik a perc
játszik a félsz
játszik a mersz

játékot játszom én
játékom Te legyél
játékod élvezzem
játékosat tegyél

játék a ma
játék a holnap is
játék a múlt
játék a létem is

komoly játékot
vidáman játszani
keménynek lenni
sohasem ártani

végig játszani
az egész életet
játszani addig
amíg csak lehet

játszani nevetve
játszani sírva
játszani örökké
ahogy meg van írva

itt

cserepeken alszik még az éj
csak aludj Kedves és remélj

a hajnal jön és felragyog majd a Nap is
velünk lesz egyszer a Ma és a Holnap is

vándorló csillagként izzik fel evilági létünk
száz év, nem több, amit üstökösként itt élünk

kerítés oszlopokra ül a holdfény
misztikus dalokat dúdol az éjféli

egyik dal éppen olyan, mint a másik
dallamok közt hitünk lassan elvásik

de ha álmainkban együtt, egymásnak dúdolunk
minden földi gáton, hidd el Kedves, átjutunk

víz lusta tükrén hullámok nyújtóznak
űzött szenvedélyeink újra kisimulnak

holt függönyök vetnek árnyat a néma szobára
nem gondolhatunk ma sem másra csak egymásra

végtelen ciklusok fénykarjain újra
megtalálhatalak
már együtt kell maradnunk Kedves,
el nem bocsátalak

lépések

mennyi lépés kell
hogy itt maradj
körbe-körbe kell járni
hogy semmit ne haladj

üvölteni kell
hogy csend legyen végre
poklot megjárni
hogy feljuthass az égbe

csukott szemmel lehet
valóságot látni
csak nem-keresve
lehet találni

lépteid hozzád
visszavezetnek
el sem hagytak soha
mégis megkerestek

áldottak lépteid
ha sehova sem mentél
áldott minden óra
míg meg nem születted

ébredned kell most
eljött a Te időd
most kezdődik hidd el
boldogabb jövőd

levél és gyökér

merre
vajon merre
merre visz a szél
ki tudja miről
ki tudja miért
ki tudja kinek beszél
susog a levél és repülne már
de konokul hallgat a gyökér
és a Fa szilárdan áll

honnan
vajon honnan
honnan jön a szél
ki tudja mivel
ki tudja meddig
ki tudja minek zenél
repül a levél oly boldogan száll
de konokul kúszik a gyökér
és a Fa szilárdan áll

hova
vajon hova
hova ér a szél
ki tudja mikor
ki tudja milyen
ki tudja mi lesz a cél
zuhan a levél nem repíti szárny
de konokul földben a gyökér
és a Fa szilárdan áll

hol jár
vajon hol jár
hol jár most a szél
ki tudja merre
ki tudja megint
ki tudja kivel beszél
porlad a levél új földet táplál
de konokul él még a gyökér
és a Fa szilárdan áll

fényben

egyedül állt a fényben
a sugár elvakította
hunyorogott, hiszen fájt nagyon
de a fejét el nem fordította

egyenesen nézett fel
a várakozó fénybe
belül már reszketett
de nem mutatta, hogy félne

erősnek akart látszani
a sok remegő között
megmutatni mindenkinek
többé már nem üldözött

csak nézte a fényt
tudta már nem bírja sokáig
de inkább így pusztul el
ahogy élt idáig

büszkén és felemelt fejjel
nem bánva semmit
minden tette önmaga volt
nem bántott senkit

nem tudta most mi várja
a fény az arcába mart
nem tudta még meddig bírja
de mozdulatlan maradt

ha mennie kell, hát indul
nem félt már semmitől
a fényben állt
kicsit eltávolodott már mindentől

egyedül állt ott
ahogyan életében már annyiszor
egyedül várt ott
most úgy hallotta valaki szól

belőle lebegtek elő a szavak
mint egyszerű dallamok
kiáltani akart
hiszen a Fény is én vagyok

szavai elhaltak benne
feloldódott minden emberi amit magával hozott
a kavargó fény-dallamok között
lassan Ő is Fénnyé változott

amikor édes volt

amikor édes volt a pillanat
lassacskán minden elmaradt
tele tömött városok és házak
elhazudott valóság és vágyak

amikor felültem az ágyamban
fekete volt minden nem láthattam
hogy az égboltra fel volt írva:
Nézd a Világot fordítva!

amikor ott álltam a vízparton
napfény csillámlott minden hullámon
madarak szálltak és most már tudom
nem láttam át a hullámokon

amikor felültem az ágyamban
fekete volt minden nem láthattam
hogy az égboltra fel volt írva:
Nézd a Világot fordítva!

amikor fejjel mentem a falnak
felgyorsulva minden kanyarnak
nem értettem miért sírnak a lányok
ha minden éjjel hazatalálok

amikor felültem az ágyamban
fekete volt minden nem láthattam
hogy az égboltra fel volt írva:
Nézd a Világot fordítva!

amikor árnyékomba beléptem
nem emlékeztem többé, hogy éltem
elvesztek az évek magamban
ezért is voltam mindig zavarban

amikor felültem az ágyamban
fekete volt minden nem láthattam
hogy az égboltra fel volt írva:
Nézd a Világot fordítva!

amikor halványult a fényesség
lábaim a földet keresték
hangokba szorult minden üresség
sötétek a nappalok, mint az esték

amikor felültem az ágyamban
fekete volt minden nem láthattam
hogy az égboltra fel volt írva:
Nézd a Világot fordítva!

amikor édes az a pillanat
valami mindig megmarad
fellobban és megint újra ég
az a szenvedély, ami bennem élt

amikor felültem az ágyamban
fekete volt minden nem láthattam
hogy az égboltra fel volt írva:
Nézd a Világot fordítva!

tekercek

színes tintákkal írtak tekerceket
agyunkba az évek
ragyogni látszottak akkor
de mind-mind sötét lett

valahány tekercs-év
szárad, porlik, romlik
az összetekert idő
fátyolként szétfoszlik

titkos betű-jelek értelmét
ki tudja ma már
ismétlődik minden
az óra körbe jár

szánalmas tudásunk
lélek nélküli
a „miérteket”
csak az értelem keresi

mellém ült

mellém ült az ágyra...
azt hittem örökre ott marad
hideget hozott
és jeges szavakat mondott nekem
úgy szorította
a szívem szinte kihagyott
egy-egy ütemet

zaklatottá vált a ritmus
mint valami ősi üzenet

mellém ült az ágyra...
csak félve néztem rá
de így is láttam
sötét volt
és mégis árnyékot vetett
csak beszélt
és semmit
semmit nem kérdezett

mellém ült az ágyra...
dermedt csend
bujkált a szavai között
nem tudom miért
valahogy mégis elvarázsolt
lenyűgözött ahogy a mozdulatlan
testre ráborult
az éjszakába fordult este

mellém ült az ágyra...
hirtelen eltűnni látszott
láttam mögötte az ajtót
a szekrényt és a kabátot
lassan eloszlott
a hangja is távolabbról csengett
feloldódtak a körvonalak
reggel azt gondoltam:
éji alak, csak álmodtalak

kopik

koptat az idő, a napok a percek
elkopnak bennünk az izmok, a sejtek

elkopik a test, porlik az Egész
őrizem mégis létem lényegét

lélek-látomásaim még itt surrognak bennem
tudtam amit lehetett és ha kellett mentem

nem könnyű álmok töltötték meg éjszakáim sötéttel
nem együgyű vágyak csordogáltak testemben a vérrel

lelkem marta láthatatlan kétség
sötét-fekete lett az áttetsző fehérség

felragyogtak megtett lépéseim
mögöttem lángoltak nyomaim

kopott az Út és kopott a lábam
mentem előre a Célt pedig nem is láttam

Úton voltam és ott is maradtam
az Út tekeredik, kanyarog alattam

csak a hit vezet, a remény, hogy érkezem
csak amikor megyek, akkor érzem, hogy létezem

aszfalton

nyári vándorokat izzadt az aszfalt
ragadt a láb és forró volt a szél
bőrömre rajzolta a nyarat
simogató fűszál-remény

molnárka futott a vízen
hűvös-lágy habokban lebegtem
fenntartott és ringatott a tó
a semmibe születtem

titok-fuvallattal üzent a Sors:
nincsen vége még az útnak
levágott fűszálak sorban
árokba szénaként borultak

este lett és hűs harmatát
széjjelszórta mind a rét
hallgattam mindig-magányban
a felharsanó csillag-zenét

aszott-magányba fúltak a napok
lépteim a semmibe vezettek
vigaszt nyújthatott volna, ha tudom
hogy akkor is Téged követlek

menjünk

na csak menjünk
itt már minnek
újra megint
búcsú kinek

lábat emelni
lépés jön vigyázz
fejet csak fel-fel
mi vár ne lásd

úton előre
árnyékok vetődnek
köveket rúgva
arcélek erősek

na csak menjünk
ott majd más lesz
elhinni jó
örök vágy ez

fordul az út
úgy hívják kanyar
én egyenesen
göröngyös talaj

süpped a föld
nehéz a lépés
járatlan út
sok ezer kérdés

na csak menjünk
valami célt
homok helyett
nemes acélt

messze minden
milyen nagy semmi
nem is érdemes
sehova menni

meg kéne állni
semmit nem ér
hozzám jön egyszer
kergetett cél

másik életben

egy másik életben...
- ki tudja hányban -
már találkoztunk
de homályban marad
minden részlet eltűnt
csak a bizonyosság maradt
hogy egyszer együtt éltünk

egy másik életben
együtt a harcban
és a békében
egymás lelkét keressük
azóta minden arcban
sötétben és a fényekben
mintha folyton egymást kergetnénk

egy másik életben már elárultál
vagy talán éppen megmentett
önfeláldozásod
vagy mindkettő igaz
már nem tudom
azt tudom csupán
hogy ott voltunk egymás oldalán
életeken át
végig éltünk már mindent
jókat és rosszakat
vajon melyik következik
most rövidebb lesz vagy hosszabb
az idő mit együtt tölthetünk
és a világ meddig bírja nélkülünk

repülsz

repülsz...
a város elmarad
vizes háztetők szállnak
a lábaid alatt

repülsz...
oly könnyű most a lét
eső folyik
arcodon szertesztét

milyen könnyű
és milyen nehéz
olyan természetes
ez az egész

milyen szép
és milyen csúnya
annyira érthető
és mégis furcsa

repülsz...
karjaid kitarva
szárnyalni születted
erre a világra

repülsz...
odalenn ajtók és ablakok
egy alak felnéz, de látod
nem én vagyok

milyen álom ez
talán az enyém
csak felébredni kérlek
ne engedj még!

milyen magasan
szinte szédülök
pedig ebben az álomban
nem is én repülök

repülsz...
utcák futnak szét alattad
kábult álmaidban
már mindet láthattad

repülsz...
suhanni olyan jó
levegőben úszni
ezüst léghajó

milyen valódi
és milyen keserű
amilyen hihetetlen
olyan egyszerű

milyen csönd van itt
mintha halott lenne
minden amit életnek hittél
a semmibe veszne

repülsz...
egyszerre sötét lett
ha nem látod
elveszted az egészet

repülsz...
még néhány percre csak
kell még valami
hogy életben maradj
...
repültél...
ez volt életed csodája
zuhanni születted
erre a világra

tűlevelek

felhasadt tűlevelek zöld illatát
rejtegeti védőn a tél
jégburok üveg-csillogása
színekről regél
égre vetít zöld és sárga csíkokat
minden sor végén az élet lángja hívogat
ahol földre ér ez a smaragd-szivárvány
ott magok élednek
levelek sarjadnak
gyökerek bújnak a mélybe
és ágak nyújtóznak a magasba
hogy legyen erő tavaszra
hogy az újjáéledő megtestesülhessen
hogy a bilincs széttörhessen
tűlevél párnákon alszik
ott szunnyad a bizalom
mint szúrós alom
a nyugalom mégis átleng
a kínzóan-simogató avaron

és úgy történik ahogy akarom
a friss zöld nedvek
mindent befednek
mindenütt emelkedni kezd a föld
az újjászületésre újra rátalál
az ismét megtermékenyült halál
felemelkedik a mélybe zuhant
élni kezd ismét az „elsuhant”
szárba szökken újra
ismét életre hívja a reményeket

esélyeket kínál
hogy most talán...
majd örökké
mert úgy kell, hogy legyen
a halál völgyében
és ott fent a hegyen
ahol az áldozati oltár már készen áll
csak egy kis tűzre vár
és valami húsrá
hogyan loboghassanak újra
a könnyörgés lángjai
de most isteni szózatot nem hallani
és a gyermek torkán a kés már mozdul
csigolyán csikordul az él
életet áldozni az éltért
csúcsokon felhasadt torokból
tűlevelekre ömlik a vér
embert ölni az emberért
...
ez nem lehet isteni cél

micsoda út

micsoda út ez!
szinte suhannak a fák
micsoda út ez
száguld a nagyvilág
surrogó képeken
nézd ott mi vagyunk
fülünkbe énekli a szél
egyre zúgja a mi dalunk

micsoda út ez!
szinte elrepül
olyan mint az élet
zajlik cefetül
amott meg nézd
kisfiúként szaladok
kezemben egy szál virág
amit majd neked adok

micsoda út ez!
imént még a jövőm volt
most meg emlékként rakom
elrohant múltamhoz
kamasz fiú vagyok
bátortalan félszeg
mindig arra vágytam
hogy csókoztól legyek részeg

micsoda út ez!
hová visz vajon
nemhogy a végét

de még az irányát sem láthatom
most meg reszketeg őszként
fogom a kezed
szorítalak
nehogy elveszítselek

micsoda út ez!
és micsoda kanyarok
már azt sem tudom néha
vajon az úton vagyok?
ott meg épp sírok
és vigaszt nem ad senki
milyen sokat is kellett
egyedül menni

micsoda út ez!
mintha körbe mennék
ez az én utam?
vagy én vagyok a vendég?
ez itt egy boldog perc
néhány volt belőle
illanó öröm
menni kellett folyton előre

micsoda út ez!
vége sincs talán
fut körbe-körbe
semmit nem számít élet és halál
éppen test vagyok
nemrég csak lélek voltam
annyira megállnék már
olyan sokat kóboroltam

perceink

éjperceit a szűken mért időnek
szétszórni oly könnyű
s míg hajnal fénye
szemünkbe néz álmokat keresve
ránk talál
a felismerés keserve
hogyan ez az idő
is hiába volt miénk
nem értettük
hogyan kéne és miképp
pedig mindig megtalált
a délután hite
és az est bizonyosága is
hogyan másként lesz most
másként megint...
másként lesz...
már ma!
hasztalan nem múlik majd
a sötét
emlékeket gyűjtünk
és nem adjuk egy csókért
az üdvösséget
de hiába kérjük magunktól
az önmegtartóztatást
nem tudjuk megtagadni soha
a szárnyalást
a pillanatnyi repülés örömét
amit senki nem ért igazán
ha nincs...

még mi sem
de nincs senki sem
aki boldog lehetne nélküle
mert amíg tart nem is számít semmi
megszűnik a vágy
és megszűnik az álom
megszűnik a van
és a lenni
csak az a fehér lebegés marad
az a fékevesztett mozdulatlan öröm
a fénné válás érzése
amikor az ember minden érzéke
ugyan azt éli át
amit leírni
megfogni
meglátni
meghallani nem tud
csak érezni
csak biztosnak lenni
csak ennyi...
csak a Minden
de ha vége
ugyan ki érti mi volt
és miért volt jó
nem értjük és intjük magunk
legközelebb jobb
ha józanok maradunk
és hasznosan töltjük
szűken mért időnk
minden kis szeletét
adjuk oda a lehetért

ezt a megfoghatatlan Semmit
az értelem legyen úr
és ne az ösztön
de belül mindig tudjuk
hogy ha újra feltámad a vágy
akkor újra elveszik a józanság
és ismét megtaláljuk
valódi önmagunk
és tudjuk
hogy valójában azok vagyunk
akikről nem tudjuk mi hajtja őket
és hová tartanak
mikor érkeznek
és meddig vannak úton
szám nélküli biléta lebeg
a vágyainkhoz kapott kulcson
néha minden zárat kinyit
máskor egyikbe sem illik
szomorúan állunk az ajtók előtt
és nem látjuk
hogy mind nyitva van
és mindegyik mögött önmagunk
hát nem mindegy
hogy ott vagy itt vagyunk?
és amikor ostobán tárt lelkünkben
szétfolyt már
minden nekünk mért idő
akkor nézzünk előre
de nem a jövőbe
a múltba látunk majd

emlékek
tanulságok
eldobott órák
szűkre-szabott álmok
és fogadalmak
hogyha újra kezdhethénk...
és észre sem vesszük
már indul is újra a kör
és majd ismét meggyötör
hogy ugyanazokat a hibákat
követjük el újra meg újra
számtalan életből sem tanulva
körforgásunk rabság
és éljük egyforma életeink
mint órán a mutatók
csak körbe-körbe
folyton ismétlődve
Örökkön-örökre

sötét madár

éjszaka madarat láttam
az az éj az övé volt
sötét szárnyak csapkodtak körültem
sunnyin lesett rám a Hold

madár csőrében csillagot szorított
könyörgő hangját véltem hallani
csillag vére cseppent kezemre
bennem is meghasadt valami

madár karmai a szemembe vájtak
láttam mégis foszlott tollait
hideg szemében közöny csillogott
holnapra kereste a tegnapi

harcolni kezdtem vele
vijjogva karmolt és tépett
szét akart rombolni velem együtt
minden létező egészet

húsomba vágtak csőre és a karmok
kiáltásom mégsem lehetett hallani
már a földön feküdtünk, de szorítottam
végül engedtem szárnyalni

csillag cafatok fénylettek köröttem
halványan derengett már a fájdalom
ott hevertem én is tépetten, törötten
mégis elöntött a szájalom

sebekkel borított kezeim
összegyűjtötték a sápadt fényeket
véres leheletemmel tapasztottam
újra egészsé a részeket

az az éjszaka véget ért
a madarat nem láttam azóta
csak szívemben él a fájdalom
amikor éjjel felnézek a Holdra

nézd csak!

nézd csak!

látod ahogy aszott ereikkel
kopár fák szövük be az eget?
látod ahogy kicsorbult jajszavaikat
őrizgetik az öregek?
látod az összegyűrt fecni-reményeket
az idő, hogy söpri szét?
látod ráfonódni testedre
a szenvedélyek igézetét?

nézd csak!

láss önmagad mögé
ahol elhagyott jövőd
árván maradva múlttá zsugorodik
lásd az emlék-pókhálókat szövőt
láss önmagad elé
ahol a holnapok és a jelen
kéreg-szorosan rád záródik
páncéllá válik, mint var a seben

nézd csak!

elsuhant napjaink édeskés nyálka-örömei
hogyan száradnak ki a valóság fényében

nézd csak!

a megszokás-ördöge most rabolja el az életet
a türelem-angyalának szelíd-mosolyú képében

nézd csak!

még nem késő lépned és folytatnod az utazást
ha most indulsz önmagadhoz visszatálász

végítélet

csillan a vér – vöröslőn cseppen
sikolyom hal el – a feltámadt csendben

ártatlanok nincsenek – csak büntelének talán
milliárd halál vár – a végítélet hajnalán

forró könnyek – hideg folyókká dagadnak
közönyös fülek – süketek maradnak

kiszáradt szemekben – alvadt hamu a láng
az élet megcsömörlött – reménytelenség vár ránk

kiáltás alig van – csak nyöszörög a fájdalom
meghalni még nem lehet – nincsen oly hatalom

tégy úgy mégis kérlek – mintha élni szeretnél
úgy nézz rám – mintha engem keresnél

a végítélet hajnalán – senki nem menekülhet
a viselő élet is – csak halált szülhet

semmivel ne törődj – már nem idegen a fájdalom
minden üvöltésen túl – Te csak halld az én dalom

végül a végítélet is – csak kezdet lesz csupán
ha néhány lélek egymást ölelve hal – egymásra talál

új mindenség születik – ha a létező megsemmisül
belőlünk készül a jövő – lelkünk anyaggá lényegül

Elnémult szavak

kérdések?

felszáll és épp úgy zuhan
repül és egy helyben áll
már elbújt, hogy látható legyen
keresd majd megtalál

ki tudja mit és miért
ki tudja mikor és hol
ki érti mit mond mikor hallgat
ki Ő ha ép nincsen sehol

volt egyszer, nem lesz sosem
elmúlt a tél és a nyár
sötété vált fénytől a nappal
szétrebbent a héja-pár

ki látta ha nem is volt
ki látta alvó tüzét
ki félti a harsogó csöndet
ki érzi elszállt füstjét

valami semmit őriz
valóság szül majd csodát
haláltól feleszmél az élet
megyek most Tőled - Hozzád

lódörögve

lódörögve
csak a séta visz
induláskor
vártam valakit

törjön inkább
én nem is bánom
eltűnök majd
mint vizes lábnyom

elmaradt már
szándék és remény
elszórva már
sok szép költemény

Isten hagyott
vérben tapodva
itt felejtett
már nem is tudja

egy-egy lépés
dadogó utam
egy-egy válasz
kérdést sem tudtam

lódörögve
billegő világ
tört gerincű
egyenes csodák

nézd csak velem
hogy billeg a táj
megállni kell
megyek újra már

arcra bukni
de jó megoldás
megpihenni
kell egy kis botlás

kapaszkodni
vén fatörzsekbe
meghajolni
a gerinc gyenge

lódörögve
a nap véget ér
ez a világ
már csak ennyit ér

égő szavak

elnémult szavak égnek a számban
léptem eltéved az éji homályban
kihunyt a fény, mit eddig követtem
elárult nagyon hiába szerettem

kiáltás szövi át éjszakám ajtóit
rám a csillagok szeme sem világít
ábrándok árnyai osonnak mögöttem
suttogva azt kérdik: Már megjöttem?

sötétségem csendbe zuhant álom
egykedvű nyugalmam egyre csodálom
hazugságaim átlépek az éjben
szavak susognak feltámadó szélben

messzire jutottam, közel vagyok hozzám
szírom nem maradt a hervadó rózsán
születő szavak égnek a számban
halvány sugár éled az éji homályban

egyszer szép

egyszer szép volt minden hajnal
egyszer összedőlt robajjal
egyszer virágzott az álom
csókok elszáradt a számon

nézd csak ezt a várost
nézd milyen csendesen piheg
nézd csak ezt az utcát
nyomomban lohol, liheg

lehullt már a sötét lepel
lehullt már az éjszaka
lehullt már a hazug álarc
megszólít a vér szava

hallgasd csillagok ritmusát
hallgasd, neked üzennek
hallgasd a szitáló álmokat
most újjászületnek

megérted talán, amit mondanék
megérted, bár csendem béklyóba köt
megérted ha sohasem mondom el
ott üvölt a némaság mögött

néha lelassult az ének
néha elcsúszott a dallam
néha bicsaklott a létezés
én meg itt ragadtam

egyszer szép volt minden hajnal
egyszer össze dőlt robajjal
egyszer virágzott az álom
csókod elszáradt a számon

beledőltem

beledőltem a csendes némaságba
rám fagyott régi tüzek lángja
pattanó szikrák álmaim elvitték
ha őszinte voltam sehol nem szerették

büszkén tartottam konok kun fejem
tisztá maradt mindig hittel telt szívem
arcom gyakran rejtettem maskarák mögé
reméltem, nem kell így tennem örökké

fiókba-bújt sorok őrizgették kínjaim
meg kellett volna érezni néma szavaim
sóváran zengtek bennem szunnyadó dalok
senki sem értette mit is akarok

értékeim nem a szokványost követték
értelmem becsülték, de sosem szívelték
nem mondtam senkinek mi fáj valóban
jobb volt hallgatni, túl sokat csalódtam

beledőltem igaz létem árnyékába
menekültem csenddel óvó félhomályba
az utolsó parázs még pislákolott bennem
a fény felé indult, de én nem követtem

anziksz

egy asztalnál éppen
a magány a széken
kortyol és körül néz
pár órája vár már
egy táska a lábnál
Esz-t fog a vak zenész

lengő-sárga fények
fel-fel nyögő székek
löttyen az olcsó sör
szeme már fátyolos
beszél egy „túl-okos”
jöhetne még egy kör

most nyílik az ajtó
a helyzet az pont jó
a pincér félre áll
belép egy árnyalak
azt súgja vártalak
hangok a zongorán

elnyeli szürke füst
arany volt, ma ezüst
falakon gyűrt plakát
szédelgő józanság
savanykás valóság
árulja önmagát

egyforma emberek
hazudott életek
torkokból krákogás
elromlott életek
kisiklott emberek
kocsmái szárnyalás

fonalak

lombjukat földbe rejtik most a fák
lassan visszaszivárognak a könnyek
összegyűrt lepedő lett a világ
hegyek fölé magasodnak a völgyek

reccsen fájdalmasan a nyelv
dióhéjakból pattannak ki a szavak
minden csontossá vált kéreg mögött
zsugorított, kiszáradt emberi agyak

égre meredő barna pókhálóként
lustán vékonyodik el az élet
ragacsos fonalak földhöz rögzítenek
pedig zuhannék neki a fénynek

taszít a gravitáció
lábam alá lassan ég kerül
angyalként akartam élni eddig
...most halni szeretnék emberül

húrokon csúszkál

húrokon csúszkál
robban szét a lámpa fény
füstből fon hurkokat
hangokra kígyózó éj
savanykás
kesernyés
álomölő sikátorokból
szűrődik át a homály

szürke szoba ablaküvegére
kenődik tegnapi órák
rothadt gyümölcse
patkányszagú szél szalad
épig nyúló fáradtolaj-fekete
házak között

ennyi egy élet
hát ennyi egy élet
csoda, hogy még élek
kikacagnak a fények
de én nem félek
de én még félek
ha ennyi egy élet

sötétben szikrát nyel a füst
köhög az unalomba vart világ
és röhögve csorog reánk
mint érett gyümölcs leve
a tudás igazi veleje
és megvilágosodik

minden sötétség
és eltűnik
a reszketve előbújó kétség
málladozó hajnali ködfalként
oszlik szét a könnyes önsajnálat
mindenkit elér a végső
az utolsó bíráló
ítélkezik saját időnk
itt és most
és véglegesen

hol voltál

hol voltál?

mikor lüktetni kezdett lelkemben a jel
mit belém égettek valaha régen
már nem emlékszem mikor
azóta is a kín sodor és taszigál
annyira állnék
de mindig mennem kell
egyre tovább és tovább
de a fájdalom nem hagy már alább

hol voltál?

mikor láthatatlan könnyekbe fúltak a napok
amikor már nem értettem
miért is vagyok
csak az üresség töltötte ki létezésem tereit
láthattad volna
hogyan a kétségbeesés naponta leterít

hol voltál?

mikor száradt levélként porlottak szét az
álmaim
repültem volna
de kopaszon
bénán lógtak szárnyaim
botorkáltam csupán
bár rohannom kellett volna
néha úgy hallottam
mintha a vágy még hozzám szólna

hol voltál?
mikor csukott ajtók között vergődtem
és ha felálltam is
mindig újra
csendben eldőlttem
és támaszt nem találtam
hiába kerestem
nem volt boldog hajnalom
és nem volt nyugodt estem

hol voltál?

árnyék-ember

sebeit őrzi a szél
görcsös álmait holdfény takarja
néha magában beszél
sápadt fejét napsugár csókolja

ott él csicsergő-reggelek
reszketeg csendjében
mardosó éhséggel gyomrában
vágy-úrral a lelkében

testén az idő árkai
és a mindennapok mocska
karjában ölelések nyomai
szívében az emlékek pokla

kövön ült

zavartan ült egy kövön
az utca körbe szaladta
semmit nem tudott arról
hogy a Föld forog alatta

lecsuklott néha a feje
a sapkája előtte hevert
volt benne már néhány kisfröccs
és talán némi kevert

csuklott álmában
időnként fel-fel nézett
már nagyon unta
és nem is értette az egészet

vágyai nem voltak többé
a Sors arcába véste az éveket
mindig csak a földet nézte
nem látta régen a kék eget

mindig eljött a reggel
és mindig újra este lett
nem számított az idő
itt már semmit nem keresett

ott ül most is a kövön
az utca körbe szaladja
senki nem veszi észre
hogy ezt a Földet már elhagyta

mennyi láng

hogy lobog az égre
a sok fényes csóva
lángkörben állok
felcsap
és ropog a nóta
pattog a gally-ritmus
és susog már
a levél-kíséret
feldübörögnek hirtelen
az ág-láng hangszerek
a fődallam bőrömbe ég
a húsom is árasztja a zenét
énekelnem kéne
ez a dallam most az én zeném
belül harsog is a dal
de nem mozog már a száj
és a sistergő nyelv is megzavar
a vérem és a csontom is
tűzben ég
elillantak az apró szőrszálak
a bőr redői elhamvadtak
nyoma sincs már
ujjaimon a lenyomatnak
ami valami isteni nyilvánartást sejtetett
és azonosított minden elkészült egyedet
most egyformává válok
lángoló test vagyok csupán
elhamvad létezőm

emberi koronám
tűzglóriára cserélem
az izmok is mind lánggra kapnak
és serceg már a csontvelő
szenesedett testemből az utolsó
harmónia-témák kúsznak elő
csak egy elszenesedett kupac
őrzi múltamat
hová lett vajon a sok-sok álom
a tervek
a gondolatok
a jó szándékok
és a gonosz tettek
az érzések
hová lettek
amikor anyagaim
tűzzé lettek
és a tűz
az most merre van
ha megtalálom hamvasztó lángjaim
talán még összerakhatom magam...

markomba fogtam

markomba fogtam a Telet
hideg volt és már sötétedett
karomon végigfutottak
a dermesztő fehér virágok
hópelyhek hullottak bőrömrre
és a húsomba fúródtak jégoszilánkok

megfagyott feszültségeim
mozdulatlan dühökké váltak
mozdulatlan lendülettel
akartam nekimenni a Világnak

szorosán tartottam
szorítottam a Telet
őriztem
ápoltam
a melengető hideget

jeges páncélt növesztett rám
mögé nem láthatott senki
nem eresztettem
és fogva tartott
már nem tudtam létezni

megdermedt markomban
pislákkolt még az élet
de valahogy egész lelkemben
fagyos Tél lett

markomba fogtam a Telet
nem éreztem már a hideget
átfontak a jégvirágok
és ereimmé váltak
szívembe jéghideg vizet
pumpáltak

azóta várom az olvadást
a Tavasz érkezését
markomban a Téllel
várom a Tűz éledését

merre lovam?

merre lovam?
merre menjünk?
egyre sír az ég felettünk

menjünk Gazdám
csak előre
hazajutunk egy-kettőre

merre lovam?
hol lesz tanyánk?
vár-e még valaki reánk?

várnak Gazdám
nem feledtek
szeretnek még, kik szerettek

merre lovam?
merre az út?
vesztett békék, nyert háborúk...

béke van már
kedves Gazdám
viszlek én, csak simulj hozzám

merre lovam?
merre járunk?
haladunk vagy körbe járunk?

kedves Gazdám
körbe járunk
mégis jó útra találunk

merre lovam?
meddig megyünk?
bírja még elgyötört testünk?

bírja Gazdám
eltúr mindent
el nem árul soha minket

merre lovam?
miért vagy velem?
nincs már hitem, se kenyérem

kedves Gazdám
nem hagylak el
nem vagyok én „hitvány ember”

merre lovam?
hová viszel?
vége lesz már ha leteszel...

nem teszlek le
kedves Gazdám
utol nem érhet a halál

most pattan

most pattan szét éppen
most pattan szét úgy érzem
elfekszik előttem
elnyúlik hosszan
semmit nem vittem
semmit nem hoztam

holnap már valaki más zenél
holnap már azt hallgatod
valaki más játssza akkor majd
a kedvenc dalod

most reped meg éppen
most reped meg úgy érzem
szétgurul köröttem
csörömpöl hosszan
semmit nem hittem
semmit nem tudtam

holnap már valaki más versel
holnap már azt olvasod
valaki más írja akkor majd
titkolt gondolatod

most szakad fel éppen
most szakad fel úgy érzem
rövid az életünk
azt éljük hosszan
semmit nem kértem
semmit nem mondtam

holnap már valaki más áll itt
holnap már azt láthatod
valaki más kapja akkor majd
minden csodálatod

mit mesél

mit mesél ma megint
száguldó fürgeteg
lépnék egyre feljebb
de most még nem lehet

utamra dőlnek rá
meghajló házsorok
tócsákba gyűlt a fény
megcsillan, rám ragyog

mit akarsz most velem
itt fekszem meztelen
szét bontott szívemen
egy sóhaj ott pihen

meglebben valahol
hallom is, hogy hogyan
rám kéne várnia
de már tovább rohan

sikoltó fém szilánk
fúródik mélyebbre
olyan jó is volna
ha néha tévedne

mocsár felett lebeg
énekel egy lidérc
óvatosan szeress
vigyázz, hogy meg ne érts

mondd csak

mondd csak mi lesz
ha elfogy majd az álom
új álmokat álmodni
lesz még valóságom?

lesz-e majd ki újra
kezemet fogja és vezet
velem jön
átölel és kérdés nélkül
egyszerűen szeret

mondd csak mi lesz
ha fuldoklik majd küszködő létem
küzdelmek nyomait viselem
vörös sebeim csak lassan gyógyulnak
és már nincs hely egy újabbnak

lesz-e majd ki újra
letörli rólam a vért
a verejtéket és a könnyeket
és rólam írja majd
a legszentebb könyveket?

mondd csak mi lesz
ha már önmagamra nézni sem bírok
amikor nevetni szeretnék
akkor is csak sírok

kegyelmet nem kérek
a szájalom feldühít
csak motyogom a szeretet
eltitkolt szavait

lesz-e majd ki újra
rám talál bárhova bújok is
mellém ül és sír velem
gyengébb lesz mint én
hogy újra erőm legyen

mondd csak mi lesz
ha elfogy majd a valóság
új csodákat szülni
elég lesz a jóság?

mert a szavak...

mert a szavak...
már semmit nem érnek
semmit nem adnak
és semmit nem kérnek

léteznek csupán
magukban állnak
hogyan is lennének
hasznára a világnak

perzselt határban

perzselt határban
porzik a dél
búza közt vártalak
de nem jöttél

arcomat lepte be
gabona-pora
tudtam hiába
Te nem jössz soha

feküdtem hátamon
búza köröttem
könnycsepp gördült le
miattad jöttem

földre hulltak ott
csillámló gyöngyeim
akkor fogytak el
utolsó könnyeim

perzselt határban
só száradt arcomon
mit is reméltem
még ma sem tudom

megéreztem akkor
a hirtelen magányt
végtelen üresség
délben rám talált

eltűnt a búza
és eltűnt a dél
csak a kék ég volt
és mindenütt én

valahol ott fent
kéklő magányban
egy percre talán
angyallá váltam

ne sírjatok

ne sírjatok
ne sírjatok ha már nem leszek
ne hulljanak a könnyek
azt nagyon utálnám

ne szánjatok
ne szánjatok ha már nem leszek
ne sajnáljátok az éveket
azt ki nem állnám

legyetek boldogok
legyen mosolygós az arcotok
örüljetek
hogyan ismertetek
hogyan végre pihenhetek
és ha jól végeztem ami a dolgom volt
...talán
emlékszik majd valaki
...reám

nagyvárosi éjszaka

sűrű párákba burkol az éjszaka
vizes kabátomnak hideg a gallérja
viszem magammal a sárga lámpa-fényt

nem tudom ma hova csálnak a léptek
jönnek utánam élveteg képek
színeket látok, főleg feketét

sarkon befordul alattam az utca
batyuba kötve egy hajléktalan cucca
egész élete csak ennyit ér

kutya-nyomok festik csíkosra a járdát
senki nem keres szemetének ládát
mocskos jelent cserélünk el a holnapért

közömbös arcokon elalszik a nappal
ébren maradtam, pedig nem is akartam
ez az élet halálos mérgezés

fölém hajolnak sötét-szívű ablakok
mély-fekete kapualj előttem oldalog
megint indulás, de hol a megérkezés

egyforma lépések, egyforma utakon
magam az éjnek büszkén mutatom
mögöttem már elveszett az idő

semmit nem akarok ettől az éjtől
halványul a fény a sötétből
a múlt kiköp és elnyel a jövő

talán már

talán már nem kéne írni
ennyi szó már épp elég
talán most kéne sírni
amíg fáj az emlékezés

talán nem is születtek versek
csak őszinte mondatok
talán elmegyek majd egyszer
de most még itt vagyok

itt vagyok a csendbe rejtett hangban
én vagyok a visszhangzó szoba
itt vagyok a sötétbe fúlt fényben
én vagyok a lélek mosolya

itt vagyok az álmok mögé rejtve
én vagyok az öntudatlan sóhaj
itt vagyok a földre terítve
én vagyok a be nem vallott óhaj

talán már vége lehetne
ennyi most már épp elég
talán ha senki nem kérdezne
soha meg nem felelnék

talán születnek még versek
vagy csak őszinte mondatok
talán többé nem keresek
hisz várnak feladatok

sűrű éjszaka

sűrű párákba burkol az éjszaka
mint kötél érint ingem nyirkos nyaka
viszem magammal a sárga lámpa-fényt

nem tudom ma hova csálnak a léptek
jönnek velem bódult hangok és képek
éj-árnyait mosolyom riasztja szét

nyelvemre csomót köt egy ismerős dallam
fátyol borul szememre zavaros álomban
kövek peremén botlik a hajnali szél

földhöz lapuló árnyákokba bújik a koppanás
jön utánam egy érzés vagy talán valami más
csak néhány álmos kertkapu gögicsél

világítanak utánam a cipőtalp-nyomok
szelíd-vad vagyok, gyáva-bátor és konok
észrevétlen megyek és észrevétlen jöttem

előttem fallá tömörödik a sűrű éjszaka
feltáruul láthatatlan a titkok ajtaja
és tompa puffanással bezárul mögöttem

sikátorokban

sikátorokban macskakő
kövek között a fű se nő

eldúdolt dalaimat
szél fütyüli
felparcellázott jókedvet
bánat öleli

sodrott fűszál
hullik az utca kövére
szél táncoltatja
valami lágy kocsmazenére

csak néhány forduló
ennyi egy élet
még el sem kezdődött
és máris „kész lett”

sivár és kietlen
minden fagyos sikátor
csillagokkal szótt
ott fent az éjszakai sátor

csapzott patkányok
kutatnak emlékmorzsák között
(r)égi büszkeségünk
úgy eltűnt nem is köszönt

szomorú kormos könnyeket
hullatnak a málladozó házfalak
valamikor még a sikátorban is
angyalnak láttalak

ugyan minek

ugyan minek az ének
asztalok és székek
között a józanság
sem talál mostanság
helyet magának

folyton megtörik az út
jövő is lehet a múlt
egyre előre lépek
mégis néha visszaérek
így rám találnak

ugyan minek az ének
reszketnek a szépek
festett szempillái
nem lehet rátalálni
az elveszetre

körbe és újra előlről
messziről és közlelről
keresés ez az élet is
elkészik ez az ének is
a végtelenbe

ugyan minek az ének
sötétbe fúlnak a fények
fakuló sárga pászmái
kiszáradt kutak kávéi
csendet ásítanak

fütyülöm mégis ezt a dalt
valahol hozzám ragadt
csak jönne már egy nő
aki örülne egy szédelő
furcsa alaknak

szavaim nincsenek

szavaim nincsenek
már mind Nektek adtam
dalaim elhaltak
mind eldúdoztam

simogatásaim érdessé váltak
pillantásaim néha Rád találtak
sóhajom néha szívedet érintette
de az érzéseket senki nem értette

szavaim nincsenek
mind széjjel szórtam
ma szájalmas vagyok
de akkor boldog voltam

Nem kell a szó

csillag-bársony

csillag-bársony felettem
puha lélek-takaró
olvadt tócsákban feküdni
az volna csak a jó

nem tudni semmit arról
ami mindig körbe vesz
éjjel-nappal arra menni
ahová Te vezetsz

csillag-bársony mosolyom
nem rejteni többé el
éj-sötétbe oldódni
napsugár jöttével

hordozott napi létem
nem lenne többé kereszt
éppen úgy lehetnék boldog
ahogyan Te szeretsz

csillag-bársony alattam
sóhajom hazatalál
ez itt hétköznapi élet
mindennapi halál

ég

mert égnek a földön az égen
lángok közt vergődik a tűz
fejvesztett vágyak
csókok a szájbán
csüggeszti ágait a parti fűz

tavaszt-hajtó fények az égen
parázsló víztükör arcomba néz
kéz belemerül
vízcsepp-kék zuhan-gördül
hideg csíkja a bőrömön ég

parázs lüktetések nyoma az égen
ellobban a gögös világ
imbolygó csoda
szótt légből-pagoda
számban édes az akácvirág

felhő-fehér zsarátok az égen
füst-szürkével rajzol a lét
üresség ragyog
a semmi kavarog
fények hevernek szanaszét

kék-nyugalom ömlik az égen
halálíg létező égi-rend
tudással telít
majd elandalít
örökké válik a csend

esti tó

Isten bajszát látod éppen
felnézel az égre
felhő mögött az árnyékban
mintha gyertya égne

sátorozzunk csillagfényben
a Föld hűvös kert csak
rám mosolyog fecske röpte
ma rosszkedvem elhagy

csónakomba parti füzek
lombjukat lógatják
vállamra ült vágyódások
dalomat hallgatják

ringatózó esti csendben
elhalkul a jajszó
megfeszülő víz-tükörrel
alszik már a kék tó

bajusz-szálból csend születik
ennyi elég mára
mintha minden boldog percünk
valósággá válna

halvány fényét megőrizte
hullám taraj villan
Isten alszik és az álma
tó felszínén csillan

észak erdőben

észak erdőben
derengő pára
éji homályból
nyirkos csend maradt

derengő élet
lélek utazás
távol létező
rejtőzött kutat

sudár fák tövén
hullt levél porlad
topog az idő
éjjel itt ragadt

Nappal visszatér
testembe újra
árny-lelkem lebben
más utat mutat

távolból dob szól
még a tűz lobog
néhány fordulás
a tánc megakad

észak erdőben
reggeli fények
szememben lobog
csillag-tűz nyoma

éledő árnyam
lebben hirtelen
ágon eltűnik
a szív megszakad

sudár fák tövén
új lélek jár már
régi testemben
van az otthona

elsötétül

itt van hát megint az este
lesben állt egész nap az éj
lassan ért ide a beste
de már sötétebb a fény

eltűnik álmatag-magasban
a távoli horizont
hazatér most lassan
az utolsó csendes kolomp

üres már a széles folyó
hullámok szuszognak rajta
csobbanásokkal nem ijeszt
az én folyóm nem olyan fajta

messzi álmokat sodor
félelmes-bölcs nyugalommal
súlyos titkokat sorol
egyhangú mormoló-unalommal

még a parton ülök
szikla-szék alattam
már mindenki haza ért
én mégis itt maradtam

határaink lassan elmosódnak
meddig a folyó és meddig én
a hullámok lelkemben locsognak
megtörnek létem peremén

ott ülök saját partomon
hömpölygő hullámaim érzem
éjsötét ég táncol arcomon
a folyó lett a vérem

ereimben morajlik a távol
hűvös mélység nyílik meg bennem
ott vagyok lent a mélyben
nem kell tovább keresnem

ez az éj egyé olvasztja
a Nagy Folyót és engem
hányszor éreztem már
hogy elfolyni lenne kedvem

még mintha a parton ülnék
ott maradt test-sziluettem
de a hajnal már nem talál
a folyóval messzire mentem

éj-szaka

csöppen a csap
és összerezzen
néhány morzsa az asztalon

vinne az éj
már messze innen
vissza hozna rőt hajnalon

szellő suhan
a függöny lebben
ágyamon didergő álmom

levél hullik
az árnya rebben
járdákon vizes a lábnyom

sötét neszez
fekszem a csendben
árnyak nőnek a kőfalon

ezüst Hold gyúl
padlóra döbben
gurul a holtsápadt ballon

paplan szuszog
álomba hőkken
sunnyin követni próbálom

reszket a test
pucér-melegben
éjszakai alabástrom

eljön mindig
sírok rekedten
lelkem az éjnek kitárom

és megszólal
ébred felettem
ringató dal egy gitáron

esti kertek

esti kertek árnyéka kúszik a földön
az egész ép olyan, mint egy börtön
a nappal még nem múlik
vissza-vissza lopódzik
a szürkévé halványuló fénybe
ahol az alkony zárja ketrecébe
és a sötét érkezik megint

megjelenik mint egy reprint
mint egy újabb kiadás
mint ha nem is létezne más
csak ez az örök körforgás
ez az esti látomás

esti kertek illata bódít
ezzel ugyan már nem hódít
mint réges-régen, amikor bimbók bomoltak
amikor a szirmok hamvasak voltak
ragyogott és illatozott minden zuga
káprázattá olvadt egybe ezernyi virágbuga
zöld tengerben lebegtek
mind a többi színek
itt sárga, ott vörös
amott egy-egy fehér sziget
izzott a sok-sok szín-parázs
napfényben nyíló fény-varázs

esti kertek csendes imákat zümmögnek
puhán-meleg dalokkal bővölnek
előcsálnak titok-rejtő árnyakat
a sötét karjaivá növesztik az ágakat
csend-mozdulásait az alvó időnek
őrzik az elmúlást a jövőnek
surranó nesz-pillanatok
szírom-percekké válnak
levél-órák rezdülnek rendszertelen
monoton ritmust adva a világnak

hajszál-kép

hajszál-szövésű néma ködbe
rajzoltam rólad egy képet
eltűnőst, remegőst, nyirkosat
olyan savanykás-fehéret

hajszál-ereim múltó napoknak
közös pillanat éled
percnyi örömeink dobognak
nem hervadnak a képek

hajszál-szín szellő simogat
illatot őriz az árnyék
suhan a folyó mellett
de én itt megállnék

hajszál-erővel kötöz meg szavad
hazug torokra ráég
először vág, azután szakad
semmit egy világért

hajszál-lebegés a gondolat
kenj ide egy kis kéket
ne játszd a morcosat
képzeld rólam valami szépet

hajszál-röptét könnyű álomnak
szembogár bensőmben réved
mosoly suhan át a szobán
amikor tőlem azt kéred

hajszál-vékony a határtalan
véressé válik a játék
szállj le mellém a földre
ördögi tett, de angyali szándék

hajszál-szövetek beborítanak
nem üvöltök már csodákért
felismerés szüli meg nyugalمامat
nem adok életet halálért

Higgy nekem

Higgy nekem Kedves,
most virág vagyok.
Hajolj csak hozzám
érezd az illatot.

Gyenge száram meg ne törd,
óvatos legyél.
Egy virágnak fontos
minden kis levél.

Higgy nekem Kedves,
most meg szél vagyok.
Ne bújj előlem
hallgasd meg dalom.

Futásomat meg ne törd,
óvatos legyél.
Csak szabadon élhetek...
mert ilyen a szél.

Higgy nekem Kedves,
most napfény vagyok.
Homlokodra lángoló
csillagot csókolok.

Sugaramat meg ne törd
óvatos legyél.
Míg egyenes a napsugár
csakis addig él.

Higgy nekem Kedves,
most mosoly vagyok.
Ott ülök vidáman
lágy-tüzű ajkadon.

Jó kedvemet meg ne törd
óvatos legyél.
Egy mosolyból fakad
minden csöpp remény.

Higgy nekem Kedves,
most könnycsepp vagyok.
Lassan legördülök
márvány arcodon.

Tisztaságom meg ne törd
óvatos legyél.
Boldogsággal fizetek
minden könnyedért.

Higgy nekem Kedves,
ez most én vagyok.
Nem hordom már
az ósdi álarcot.

Életemet meg ne törd
óvatos legyél.
Míg önmagam vagyok
lelkem csak addig él.

látom

látom ahogy hullámszik a lélegzet
fel és le mozdul a fény
szinte csak piheg most a pillanat
lábujjhegyen alszik a remény

az éjszaka derengő csendjében
rezzenéstelen béke vesz körül
látom az ablakon át
ahogy ezernyi csillag az égre ül

milyen üres ez a végtelen
és milyen véges a szívdobbanás
szabálytalan a ritmus
mint félrevert harang-kondulás

fel-fel zokog valahol
árván maradt üstökösök hívó szava
fülemben lágyan süvöltik:
indulnod kell már haza...

csak fekszem tovább
éjszakai fényekkel takarózom
nem érdekel mit akarnak
én már a Semmibe burkolódom

melletted

melletted ébredek
a reggel ránk talál
homályba rejtőzik
a szekrény a falnál

álmos-bús bútorok
alszanak a falak
egy perce Téged is
álmodni láttalak

megnyíló ajkadon
kilebbent egy sóhaj
asztalon reggeli
pirítós, tea, vaj

látom az illatot
felfelé tekereg
az édes-forró lé
már benned bizsereg

roppan a harapás
szádon morzsa marad
lassacskán teljesen
összeszeded magad

fonódó tekintet
ajtóban ölelés
mosolygó fél szavak
búcsú vagy üdvözlés

mellőled

szálló por voltam csupán
előtted
csak ábrándképeim voltak
felőled

de ragyogó-új hitet kaptam
tetőled
mikor már nem menekültem
előled

enyém már minden érték
belőled
nincs az a vihar mi elsodorna
mellőled

mulandó

mulandó minden örök
felhasadnak a körök

sarkok és élek
karcolnak, vágnak
neki csapdosnak
a zokogó világnak

rozsdás dobogását
elalvó szíveknek
süket fülek hallják
gyűlölnek, szeretnek

sistereg a könnycsepp
forró-vágyú testen
hajnal-virág hervad
füledt nyári esten

rózsa szirma rebben
mielőtt hullana
vérvörös szírom-csepp
szomjas föld-szavanna

halandó álmaink
romlandó testünkben
siratni kéne tán
de táncra perdültem

árnyakkal fordulok
élet-láng átkarol
már nem rohan az öröm
néha csak bandukol

örök a mulandó
a körök összefornak
nincs elmúlás
és nincsen holnap

minden örvénylik
a változás végleges
szeress amíg lehet
csak ez a lényeges

mintha fütty

mintha fütty szólna megint
mintha hallanám újra
ahogy hívnak a srácok
ahogy harsan a nóta

nyári nap hevében
porba ég az árnyék
az ifjúság visszaneéz
és egy kicsit vár még

fűcsomók között
a föld cserepes
valóság mezőkön
engem már ne keress

de ha felharsan a fütty
elmélázva mégis eljövök
és itt talállak Téged is tudom
Te is átlépsz majd
a már-nem-lehet gátakon

párnán

fejem alatt szuszog a párna
valami álomban engem is várna
a ciha meg a tollak
ma nem megyek, majd talán holnap

ma nyitott szemekkel bámulom
az éjszaka sötét foltjait
hajnalban meg hogy mit hagy itt
marad-e még nappalra valami
a döbrent némaságból
ha már a „belső-csillag” világol
és ontja rám a fényt
akkor vesztek el minden reményt
hogy valaha valamit lássak
ezért kell éjjel megkeresni
azokat a pislákoló fényeket
amik életben tartják a lényeket
és a csendben
a némaságban
a sötét éjszakában
megmarad számunkra a remény
ha párna-álomba nem szédülünk
és túlélünk még néhány napot
ébreden várjuk a holnapot
és a holnapután is
és talán többé el sem vásik
és megvéd majd a sötét burok
amit az éjszakától koldulok
vagy a sötétségtől ellopok
hogy elfedjen
hogy betakarjon
hogy többé mást ne akarjon
csak boldoggá tegyen
valósággá vált képzeletem

mint fákba

mint fákba álmodott évek
úgy ölel körül a jelen
ne mond nekem, hogy félek
hisz nem is vagy velem

a kéreg már hámlani kezdett
leveleken foltok csúfoskodnak
azért is szembe a szélnek
fricskát mutatni a kornak

erősen tart még a törzs
ha kívül már meg is kopott
áramlik még az erekben a nedv
ha nem is úgy mint szokott

rügyeknek és virágoknak
most is van helye
integetni csillagoknak
az ágaknak még van ereje

mint fákba vésett betűk
úgy marad meg az emlékezet
pillanataink idő-keselyűk
de óv a boldogság-vértezet

ölelésed

ölelésed furcsa vászon
betakar és körbevesz
ölelésed tiszta vászon
test-vonallal képet fest

fájdalmast
síróst
bánatost
színeset
szépet
boldogot

ölelésed ezüst vászon
simogat és eltakar
ölelésed arany vászon
andalít és felkavar

ringatós
ápolós
álmodós
andalgós
suttogós
dúdoló

ölelésed csillag vászon
sötét mélység-ragyogás
ölelésed érzés-vászon
bújj alá és rám találsz

szelíden

mint csónak reng vízen – szelíden
törik – ha vihar
...reccsen

mint szavak a szájban – szelíden
nehéz – ha néma
...lenyelt

mint fájdalom a szívben – szelíden
sajog – ha hazug
...hasad

mint könnyek a szemben – szelíden
csordul – ha közöny
...apad

mint érintés a bőrön – szelíden
éget – ha emlék
...megunt

mint ölelés a karban – szelíden
megfojt – ha játszott
...elmúlt

mint levél a szélben – szelíden
szakad – ha tombol
...zuhan

mint az álom nappal – szelíden
tűnik – ha ébren
...suhan

mint lélek a testben – szelíden
elhagy – ha szabad
...anyag

mint emberben Isten – szelíden
sír – ha ismer
...marad

vagy

Téged őriz minden kő
a büszke falakban
rólad mesél minden árnyék
százezer alakban

Veled álmodik az éj
érted ébred a hajnal
Földet kerül a szél
utánad nyargal

csendbe rajzoltak a fények
amikor eljöttél
nem születted soha
mindig is léteztél

rám vártál örökké
és én is kerestelek
mégis alig vettem észre
hogy végre megleltelek

bársony-kék

csobban a víz
tó tükre rezzen
más zaj nincs is
végtelen csendben

mazsola-csillagok
mélyen az égen
a semmi sötétlik
mélybársony-kéken

alvó madár
szárnya nem rebben
lebeg éppen
kristály egekben

feszített mozdulat
siklik a fényen
alul a víz csillog
mélybársony-kéken

madár álom
alszik egy ember
így lesz boldog
repülni nem mer

időtlen időben
lebegni égen
suhanó gondolat
mélybársony-kéken

egyedül-csend

egyedül álltam ott a csenddel
ketten néztük a sok sárga csillagot
ahogy egyre halványodtak
és beleolvadtak a hajnali ég puha-fehér
párnájába
kicsit megrázkódtam
ingem alá bújt be hideg-nyirkos karjaival a
hajnali szél
szólni akartam
de a csendhez csak bolond beszél
így hát hallgattam tovább
...és fáztam

van ilyen

van ami vad
és van ami keserű
pedig az egész
nagyon egyszerű

van ami szelíd
és van ami édes
hidd el az élet
nem olyan rémes

látod, hogy sárga
pedig lehet, hogy zöld
látod, hogy arany
pedig lehet, hogy föld

nehéz szárnyakon
fehér tollak
hallgatnak folyton
sohasem szólnak

tiszta és meleg
takarj be édes
a végtelen néha
lehet véges

sót a cukorhoz
észre sem venni
szórni teába
krumplira tenni

a lélek is „egyen”
kell néha csend is
jól esik a zűrzavar
de kell néha rend is

érints meg néha
hagyd, hogy jó legyen
csak puhán
mint felhő a hegyen

csak egy hógolyó kell
hogy lavina legyen
elindul lassan
követelő kezem

keresztül az úton
jobbra-balra néz
ecsettel fest
a vak zenész

csikorgó kanyarban
meghasadt álom
hirtelen elnémult
a zenekar a bálon

van valahol béke is
van legyőzött háború
van felhőtlen öröm
de ez olyan szomorú

Látod, hogy jó így
pedig lehet, hogy vége
látod, hogy fehér
fessd feketére

újra és újra

gyengült a ritmus
elszakadt az álom
nem lehet vége még
még újra várom

reggeli ima
lihegő-aléltan
hűvös pillantás
meleg karokban

ernyedt valóság
vagy csak a képzelet
itt vagyok melletted
távol-lélegzet

falon az idő
koppan a mutató
tétova érintés
szándék-kutató

csizmák a padlón
odakint fúj a szél
hajnali derengés
álmos lámpa fény

éled az ösztön
a reggel eltűnik
forró kavargásban
minden megszűnik

gyűrött hajszálak
közös a takaró
egymásba olvadni
újra akaró

végtelen öröm
időtlen vágyakban
hányszor kerestelek
reggel-ágyakban

Teremtő szavak

az alkotásért

az én Istenem a Teremtés
az Alkotás maga
hiába kísért ma is a Földön
a Pusztítás Angyala

mit létre hoztak emberi kezek
csodálni kell
tisztelni azt
ebből nem engedek!

lehet vér áztatta a születő műveket
lehet könny mosta tisztára az alkotást
talán szenvedés volt a munka
talán kényszer csak, mi alkotni késztetett
de ha így volt is
ne bántsátok az emberi-műveket

inkább leborulni kell alázattal
és csodálni vagy siratni akár
a szenvedő alkotót
de nem lehet nem tisztelni
mit az ember alkotott

pusztítani könnyű
rombolni sekély élvezet
de mennyi fáradtság
amikor alkotni emeled a kezedet

a szellem ereje vezet mióta csak létezünk
teremtenünk kell
mást nem tehetünk
alkotni folyton ez a Sorsunk
ezért váltunk emberré
és ezért voltunk azok
akik voltunk

születésünkkel
a Végtelent tápláltuk
a csodát kerestük mindig
de sehol nem találtuk

saját életünkben
a teremtés az egyetlen isteni
ezért adatott meg nekünk is
új életet teremteni

amikor

amikor a nappal árnyait már észre sem vesszük
amikor az éjszaka fényeit öröknek hisszük
amikor felhangzik bennem is a dallam
amikor megöl, de kell, hogy újra halljam

amikor vállamra röppen a pillanat
amikor előttem áll ami elmaradt
amikor korcs-szárnyú angyalok születnek
amikor a holtak élőket temetnek

amikor remegő tócsává válik a létem
amikor tudom, hogy eddig nem éltem
amikor a sebeknek felhasadni kell
amikor csak az szerethet, aki mer

amikor az úr rám vár megint
amikor az idő végesnek tekint
amikor hiszem, amit eddig csak tudtam
amikor hirtelen önmagam felé fordultam

amikor elindulnak felém a hírnökök
amikor maradok, de mégis költözök
amikor egyetlen leszek és aratok
amikor elveszek, pedig nem adhatok

amikor a hurok már megfeszül
amikor dobog még legbelül
amikor a csend örvénye megnyílik
amikor elébem kísérik

amikor ítéletet mondanom kell
amikor mégsem égetem el
amikor önmagam leszek áldozattá
amikor az üdvösség válik kárhozattá

amikor más már nincs, csak én vagyok
amikor minden világot itt hagyok
amikor megsemmisül az örökké való
akkor születik újjá a mindenható

fénysötét

lobbanása lázba hozza
mind az alvó fényeket
a sötétséget visszaűzi
oda, honnan vétetett

egyesülnek, elnyelődnek
egymás nélkül egy sem él
mit tudnánk a sötétségről
ha nem ragyogna néha fény

mért örülnénk hajnalpírnak
ha mindig látnánk színeket
nem érzi az étel ízét
ki soha meg nem éhezett

nyugodt percnek nem örülhet
ha lelke nem volt zaklatott
nem érzi a szavak súlyát
aki mindig szólhatott

ellentétek egységéből
áll össze az életünk
halál nélkül nem értenénk
mily csoda, hogy élhetünk

ítélkezni

zengő érc döntött falakat
de Jerikó mégis megmaradt
ki bűnös? ki büntelen?
ezt kérded szüntelen

nem számít...
hidd el!
bárki is ámít
ne hidd
hogy ítélhetsz
örülj
hogy itt élhetsz
és sárból gyúrt tested
lélek járja át
és Isten lehelete úgy tekint
mint otthonát
micsoda gőg
az mi ítélni késztet
mi jó és mi rossz
eldönteni nem a Te részed

segíts ha kell!
bátoríts!
és senkit el ne tántoríts
ha ártani nem akar
ha kér
vagy ölel a kar

szavaddal ne üss!
simogass!
tolladdal ne csak
szavakat írogass

bántani könnyű
de miért tennéd
jobb lenne ha megértenéd
mit mond
mit akar
aki tollával a papírba mar

ha ítélet mondás nélkül mégsem bírod
azt javaslom ne keress másokat
ítéld meg inkább bátran
...önnön magad!

írunk

verseket írunk egyre-másra
hisszük azt, hogy jó nekünk
betűkbe sírjuk álmaink
úgy élünk, ahogy szeretünk

szavaink védőn óvjuk
mindenütt közhírré tesszük
titkaink kikiabáljuk
hogy jó ez így?
...azt hisszük

hullottak

kéretlen hullottak
koppantak egymás után
mint héjukból fordult gesztenyék
mint azok a meseszép
friss barna huppanások
ahogy felugranak majd vissza hullnak
és gurulnak tovább
pattogva
ugrálva egymás után
és billegve elfekszenek végül
és mindegyik a saját csendjébe szédül
hullottak kéretlen
csak dobogtak tovább
mint eső zuhogása
sötétbe záruló utcában
magányos szétfröccsenések
közös tócsákban
és a hullámzó víztükör-csodák
esti fényeket ringató felszínén
hol a Mindennel egyesül az Én
megtalálják újra Önmaguk
akiknek nem volt addig otthonuk
kéretlen hullottak
és elleptek lassan
a kérdések és a válaszok
a „vagyok” és a „hol vagyok?”
csodák és megnyugvások
elvesztések és rátalálások
a pillanatokba zárt időt
éppen csak felnyitottam
még alig „voltam”
és máris közel a „nem vagyok”
minden versemben születek és meghalok

harmónia

nekem is dalolnom illene
és talán a felborult egyensúly
helyre billenne
ha szólna a hangom
és teljes lenne ismét a Harmónia
aminek nem is lett volna szabad elmúlnia
elhallgatnom sem kellett volna
talán soha
csak zengeni az éneket
biztatni az ifjakat és a véneket:
hisz olyan szép az életed
hát ne keseregj
ne hidd
hogy elfeledkezik rólad
kinek érdeme ha jól vagy
és az is ha rosszul mennek a dolgaid
miért hiszed
hogy már senki nem segít...
valami ilyet súgna a dal
hiába dübörögne köröttünk a Zaj
ahogy rohannak a törtetők
ahogy nyögnek a szenvedők
mindent elnyomna a Szent Harmónia
az Életek Éneke
amit nekem is dalolnom illene
de hallgatok
nem tudom mit is mondhatok
hiszen hallok már
és látok is néha
és mintha a Harmónia
nem őszintén szólna

mintha néha hamisan csengene
valahogy eltorzult ez a régi-régi dal
valahogy már nem jót akar aki énekel
vagy aki dalokat ír
vagy talán csak zavarja
hogymindig valaki sír
hogymnem olyan lett a Nagy Mű
amilyennek alkotni akarta a Megálmodó
bárki tudja...
talán csak elromlott ez a szerkezet
talán csak elkopott néhány alkatrész
mondjuk a lelkiismeret
vagy talán az emberség foszladozott szét
és lehet megérne egy esszét az is
mi lett a hittel és az igaz szóval
kifogyott a tisztelet
és eltűnt valahol az is
ami a legfontosabb: a szeretet...

talán mégisdalolnom kellene
talán az segítene
havalóban tisztán dalolnám
igaz dalomat
talán akkor eljutna mások szívéig is a dal
amit mindenki a lelkében hall
és talán minden szívből
pontosabb ritmusok fakadnának
és megtisztulnának az elkoszolódott kerekek
simán futna ismét a szerkezet
önmagától megjavulna talán
ami az idők folyamán tönkre ment
haviszátérne belénk a szeretet...

körbe-körbe

valahol a vég véget ér
valahol kezdődik a kezdet
valami mindig elkísér
valami átírja a tervet

fordul a készülő spirál
más oldalát mutatja a múlt
nem tudja senki rá mi vár
régi tudásunk már elavult

az elstutogott imák és a varázsigék
egyszerre haltak el
az üvöltő fájdalom és a gyönyör
egyszerre éledt fel

nincsenek mindent tudó könyvek
nincsenek varázs-mondatok
soha nem volt ennél könnyebb
soha nem volt még, hogy itt vagyok

táplálja vég a kezdetet
gyönyör forrása a fájdalom
az Egy elpusztít ezreket
az újjászületést újra vállalom

valahol a kör véget ér
valahol a végtelen az origó
valami fekete volt, most fehér
valami örök most lett mulandó

kipp-kopp

kipp-kopp köveken
távozik és követem

kipp-kopp követem
elment pedig szeretem

lebben-libben lélek árnya
körülöttem fények lánya
elragad hajnali táncom
leomlik hazudott sáncom

kipp-kopp csendtörő
maradj velem érkező

kipp-kopp érkező
ne légy hamis szerető

egyszer voltam születő Nap
másszor játszottam a Holdat
álmodtam, hogy felébredek
elaludtam újra Veled

kipp-kopp keresem
talán soha nem lelem

kipp-kopp nem lelem
mégis mindig követem

édessé lesz keserűség
szabaddá tesz hazug hűség
sorsot fordít akaratom
mit akarok mind megkapom

kipp-kopp életem
minden napját élvezem

kipp-kopp élvezem
több ez mint a szerelem

ismét körbe kunkorodik
spirál karja szaporodik
össze kötve vég és kezdet
átéltem már több mint ezret

kipp-kopp elég volt
folyton újra elsodort

kipp-kopp elsodort
minden új kör sorsom volt

ennyi elég megérkeztem
minden elsimul köröttem
már félelmek nélkül élek
örök beteljesülések

kéne

csak egy hang
csak egy szó
csak egy dallam
kéne végre valami
hogy újra halljam

szunnyadó hangok
porba hullott tervek
hazuggá vált szavak
új életre kelnek

keresem az erőt
ami élni követelt
annyi lélettel ezelőtt
ami küldött
ami hajszolt:
Menj tovább!
Várni foglak ha visszatérsz.
Remélem diadalokról mesélsz
de ha mégsem
hát azt se bánd...
...
most visszatérnék már
de oly kevés amit megtanultam
oly kevés ahányszor a porba hulltam

csak néha sújtott gaz és igaz átok
oly kevészer voltam
hűtelen hozzátok

alig volt, hogy jutalmat kaptam
nem is kell! – mondtam
de mindig boldogan elfogadtam

alig volt, hogy marasztaltak
és bár úgylis indulnom kellett
olyan boldogan hallgattam

szem-haromatban ha csillant az árnyam
csak mosolyogtam
de jólesett, hogy vágynak utánam

éreztelek bármerre jártam
lábam messzi utakat koptatott
Rád mégsem találtam

ha egyedül voltam vagy bánat ért
lelkemben hozzád szóltam mindig
ha nem volt senki, aki megért

képzeletben hozzád menekültem
mint gyermek játékba merültem
és feloldozásomat meg is kaptam
cserébe semmit nem adtam

büszke voltam néha mégis
úgy éreztem
minden kincsem eléd szórtam én is

ha mosolyom önzetlenül kaptad
vagy ha repültél öntudatlan
pillangószárnyaid gyakran kötöttem gúzsba
a kötél gyengéden vágott a húsba

és vergődni sem nagyon akartál
hiába fájt
a rabom maradtál

tenyerem nyitottam és szabaddá tettelek
amikor akartam
akkor öleltelek

megszólaltak bennem
a rejtett dallamok
nem azt tettem amit akarok

az ösztönöm vezetett már újra
eljutottam a ráción túlra
szabaddá általad lettem
és Te boldog-rab lettél
akivel bármit megtehettem

most még egy hang kéne
egyetlen szó
halkan kúszó dallam
akarom, hogy újra megszülessen
hogy újra halljam

két létből fonódó
kanyargó élet-ének
léted feszüljön az enyémnek

egykor összetört egészek egyesüljenek
szétszakadt összetartozók
megint eggyé legyenek

megjöttem

sok-sok élet már mögöttem
mindig mentem, most megjöttem
itt vagyok
itt vagyok és nem hiszem
hogy itt hagyok bármit is
hisz nem megyek tovább
már nem várok több csodát
már egyszerű lett minden bennem
megtettem amit megtehettem
most vállalom
és viszem a vállamon
a sorsomat amit kovácsoltam
magamnak megálmodtam
most elhiszem
hogy ilyen az életem
és ismét létezem
most nem temet be titkok pora
mindennapi lett a csoda
ma már szó se kell
szó nélkül felemel
a célba ért várakozás
a beteljesült vágyakozás
és ha botlik a ritmus
vagy csuklik a dallam
tudom mindig
én akartam
hogy így legyen
mert lehet mulandó szerelem
és lehet az is, hogy örök
...
a Sorsnak mindent
múltat, jelent és jövőt is
...köszönök

nem kettő

nem két világ vagyunk
Te adsz
Én elveszek
kettévált lélekből
egyé majd így leszek

anyag és lélek vagyunk mi ketten
köszönöm, hogy benned is élhettem
benned dobolt létezésem ritmusa
bennem dalolt létezésed himnusza

nem két világ vagyunk
Te táplálsz
Én éltetlek
azok voltunk eddig
akik két testben élhettek

két egész test és két fél lélek
ketten lesz egészzé az élet
két dobbanás azonos ritmusban
egyetlen dal azonos szólamban

nem két világ vagyunk
Te érzed
Én tudom
kóborló életek
találkoztak a közös úton

romlatlan

lángolt már éppen
fákon az égen
keleti szélnek vérvörös tüze

izzó ecsettel
könnyű kezekkel
festett a vágyak romlatlan szüze

ébredt a vérben
lobbant a szélben
örök törvénynek élet ösztöne

porlott a régi
hullott az égi
ledől szentnek hazudott börtöne

világosság gyúlt
sötétség elmúlt
tisztán láthatott mindenki szeme

ragyogott a lét
régi börtönét
járta újra szabadság szelleme

szikár romokon
száraz homokon
száll az égő áldozat füst-jele

gyarló lélekért
vétkes angyalért
a földi lét romlatlan embere

szoríts...

szoríts erősen
én is szorítalak
nem kíméllek
összeroppantalak

nem külön létezünk
egyek vagyunk mi ketten
osztozunk az akaraton
és a tetten

légy falevél a szélben
engedd
hogy sodorjalak

legyél szunnyadó parázs
engedd
hogy felszítsalak

légy nedv-terhes felhő
amiből hűsítő esőt
fakasztok

legyél érett szőlő szeme
amiből édes nedűt
kortyolok

szoríts erősen
az idő elszalad
ha gondolkodsz
semmi nem marad

nem kell a legjobbra várni
a jövő még nem jön el
minden perc meghal
ami nem ölel

légy csillag az éjben
engedd
hogy kioltsalak

legyél holdfény-varázs
engedd
hogy csodáljalak

légy süvítve zuhanó kő
megtarthatlak magamnak
elkaptalak

legyél csintalan gondolat
megteremtettelek magamnak
megálmodtalak

szoríts erősen
én is szorítalak
ne bánj semmit
mindig vártalak

nem kell többé sírnod
a múlt már nem tűnik el
mindig velem maradsz
ha emlékezel

Napra nézek

Napra nézek, fel az égre
felhők fölé, fel a kékbe
tágra nyílnak hunyt szemeim
átölelnek szerelmeim

kalapomra virág tűzve
feldobom majd, fel a tűzbe
hadd lobogjon, lánggal égjen
hadd pezsdüljön fel a vérem

sötét-vörös lángok fölött
sötét-szürke ég mennydörög
villám villan fénye vakít
ma is ölelek valakit

Holdat látok ég sötétjén
csillag lánya lett az enyém
fektetem puha párnámra
ott nem hagyom óraszámra

süvölt a szél, nekem támad
irigyli tán a párnámat
nem a párnám, azt ki fekszik
paplanom alatt melepszik

csizmámmal az éjbe lépek
szétrebben sok rút kísértet
elmentem a fénylő Napért
reggelre a fény ide ért

Napra nézek, fénye vakít
napsugara szívet hasít
lúktető vér földre csöppen
elmúlt élet szertefröccsen

új ég alatt, új virágok
új remények, új világok
új szemekkel, újra látok
új utakon, újra járok

megvan még?

mondd!
megvan még a hited?
amiről régen azt hitted örök...
megvan még az a tűz ami hajtott?
az a láng ami égetett
ami vitt
és soha nem kérdezett
sodort
és Te olyan tehetetlen voltál...

mondd!
miért hagytad, hogy így legyen?
miért nem küzdöttél magadért...
az életedért
hogy azt tehesd amit Te akarsz
és ne azt ami jön
amit hoz az Idő
vagy a Sors
vagy mit tudom én minek nevezted

ami fogta a kezedet
és vezetett
vagy inkább csak húzott magával
és Te hagytad...

„Mit tehetnék?” kérdezted magadtól
és vártál
a válaszra talán
és jött?
megkaptad?
ugyan!
...és most is
nem így teszel?
nem ugyan azt éled?
csak vársz
csak remélsz
és hol van az Élet!?

mondd!
nem érzed az űrt?
ami kitölti napjaid...
nem érzed, hogy tenni kellene
mondd nem érted?
csak Te tehetsz ellene
csak Te tehetsz érte
hogy az elfolyó Időbe valamit írj
hogy nyomod maradjon
és ne sorvadjon hiába
a szív!
a Lélek!

...hát nem érzed!?

szólni

robbanni kéne
kavarni nagy vihart
elfújni minden álmot
csinálni valóság-zivatart

dörögni fellegekben
villámokat földre szórni
áztatni földre hullt könnyekkel
és egyet sem szólni

vagy mégis inkább
kinyitni a szavak szelepét
elmondani a világnak
mi bántja az ember-gyereket

szavakat formálni
mint ahogy a pék kiflit csinál
és remélni
hogy valaki figyel majd rám

megmutatni őszintén
mi forr belül
na hát... ez az...
ami ritkán sikerül

a szavak nem úgy viselkednek
mint a tészta
nem oly engedelmesek
és akad köztük léha

némelyik értelmét
mindenki másként hallja
nem úgy érti a hallgató
ahogy a „mondó” akarja

így gyakran sebez
egy simogatási szándék
haragot szülhet a szó
mit békítőnek szánnék

érthető és félreérthető
minden kimondott és leírt betű
semmi nem olyan világos mint a Nap
és nem oly egyszerű

mégis szólni kell
mert a szavaktól csak a csend mond többet
ha közölni akarunk valamit
hát töltsük meg szavakkal a csöndet

ha szerető szívvel hallgatják
amit átadni akarunk
megértés nélkül
biztosan nem maradunk

azután ha már szó-formába öntve
minden érzés és gondolat
átadhattunk mindent
ami lelkünkben fogant

érezni fogjuk
mennyivel könnyebb az életünk
ha kimondatlan terheket
tovább már nem viszünk

a pusztító robbanás helyett
kiderül majd felettünk az ég
és ehhez a változáshoz
néhány őszinte szó elég

mit jelent

mit jelent?
ha nem látom a jelent
ha fatörzsek mögé bújik el a Nap
ha túl sokáig szunnyad a mag a homok alatt

mit jelent?
amikor sötét lesz idebent
amikor vakká válik az idő
amikor valahogy múlttá válik a jövő

mit jelent?
ha nem lépek előre
ha felcsendül az a szomorú dal
ha a földre taszít minden diadal

mit jelent?
amikor kétségbeesés szorítja kezemet
amikor elszárad a szó a szájban
amikor a lemondás uralkodik a vágyban

...csak tudnám mit jelent...

rajz

csodákat rajzolni...
csak ceruza kell
lehet puha vagy félkemény
csak ne kopjon gyorsan el

ide egy boldog nap
oda egy apró csoda
olyan szép legyen a kép
amilyen még nem volt soha

csak vázlat legyen
csak az érzéseket
csempéssze szívedbe
a rajzoló

csak egy-egy képet
csak valóság-szépet
súlytalan boldogságot
rajzolni jó

futnak a vonalak
ceruza-élet
nem is hazudhatsz
ennél szebb képet

felfelé a szájszeglet
mosolyt csak gyorsan
egy könnyű mozdulat
boldoggá rajzoltam

itt meg egy szív
nézd vidáman dobog
lám milyen egyszerű minden
rajzolni jó dolog

jöhet a lélek
csak rajzolni szépet
angyalok sóhaját
végtelen kéket

de mégsem ilyen
valami megint hibádzik
valami a lélekből
mindig hiányzik

próbálom sokadszor
újra meg újra
míg végül...
nincs már ceruza

tavaszi

koppan a fényben
az árnyak alól
fellobog újra az élet

zsendül a fűben
a lombok alól
csattan fel újra az ének

pattannak rügyek
zizzennek szárnyak
szirmok közt édes a hajlék

méz-színű láng ég
sugarát ontja
felhőkön habzik a tajték

rózsaszín eső
temető bársony
búcsúdalt szítál a télnek

ujjong a gyermek
szíve dörömböl
lábával futnak a rétek

vízen feszülő
gyűrött fény-szálak
alattuk a folyó fecseg

hullám felszínén
lép a molnárka
millió békaszáj brekeg

festik a fecskék
égbolt azúrját
bajuszt rajzolnak a szélnek

boldog emberek
ablakuk nyitják
már többé sohasem félnek

vagyok

változó világban
állandó vagyok
az örök életben
naponta meghalok

végtelen mindenség
egyetlen véges pontja én leszek
gáttalan szabadságban
csak amit szabad azt teszek

fényben sötét pont
keserűségben „Jó napot!”
belső mosoly egy álmos reggelen
érkező hajó a búcsúzó tengeren

vidám kedvben bánatos hallgatás
úttalan úton pihenő állomás
halrajban az egyetlen aranyból
megérkezettek között az, ki még barangol

édes csókok után keserű utóíz
rohanó folyóban egy csepp állóvíz
szivárvány ívében angyal sikolya
mennydörgő felhők mögött az ördög mosolya

gyönyörben a rejtőző fájdalom
segítő szándékban megalázó szánalom
ölelésekben érkezés és elválás
zuhanásokban az örök szárnyalás

mindent-tudásban kétkedő kérdések
bizonyosságban bizonytalan érzések
uralkodásban gyengéd figyelem
büntetésben a végtelen kegyelem

Nap-Hold

Nap fivérem merre jársz
hogy rám soha nem találsz
Hold nővérem merre hálsz
engem hozzád meddig vársz

kereslek én körbe járva
ismétlődésekbe zárva
sosem hálok – sosem állok
egyre csak utánad vágyok

Nap fivérem meddig érsz
minden úton csak remélsz
Hold nővérem merre sírsz
haló hangon meddig hívsz

várom örök létezésben
nem mártózom kétkedésben
sosem múlok – sosem halok
érted újra feltámadok

Egyből a Kettő

csend – és oszló félhomály
a szó – még némán álldogál
halk koppanással érkezik a szél
foszló homályból születik a Fény

Egy – valaha volt a Minden
Kettő – különvált
Egy lett az Egyben

míg ellentétek harmóniát alkotnak
eltűnik mit ellenségnek alkottak
illeszkedik az egymáshoz nem való
közeledik a más irányba haladó

Egy – ma egysége megszakadt
Kettő – különvált
de egysége megmaradt

saját köreim spirállá hajlanak
az egyik karon már egyszer láttalak

körök metszik egymást
és megszűnnek külön létezni
spirálkarok fonódnak egybe
és megtanulnak szó nélkül ölelni

amikor a Kettő ismét Egyé egyesül
az Univerzum emberi vágya teljesül

hát itt...

hát itt vagyunk
hát itt leszünk
ezen az anyaghalmazon
élünk és létezünk

értelmünk bár véges
hisszük a végtelent
kergetjük a ragyogást
féljük a fénytelen

kívánunk mindent
és elszórjuk kincseink
vétkünk rejtettek
hazugak dicsfényeink

szánalmas életünk
öröknek gondoljuk
halandó testünket
lelkünkre gomboljuk

hát itt voltunk
hát itt leszünk
majd angyalok álmában
élünk és létezünk

furcsa éj

elrettentő éjszakának
megnyugtató bús dala
méla csendben hús köd-alkony
furcsán igaz kacaja

csupa fehér máló falak
csukódó zöld ablakok
fordítva zúg a harang is
megkötözött mondatok

susognak a lombok között
talán csak én hallhatom
fütyörészni lenne kedvem
hogy ne féljek oly nagyon

hirtelen a sápadt Hold is
lángolni kezd felettem
némán izzik fel a lelkem
minden régit feledtem

elillannak kihűlt vágyak
új tüzeket gyújtának
furcsán sötét éjszakában
csak én világítanék

mégis mozdulatlan csendben
halnak el a sóhajok
hullt könnyeim jéggé válnak
talán nem is itt vagyok

van néhány

van néhány dal a szívemben
és néhány árva hang is
van néhány vers a lelkemben
és néhány árva szó is

ha minden árva hangom
dallá változhatna
ha minden árva szavam
versekké olvadna

akkor többé sohasem dalolnék
nem volna már kinek
akkor többé sohasem verselnék
nem volna már minnek

de amíg árva szavak
és hangok vannak bennem
addig szól még a dal
és írom a versem

talán

talán ha lenne
és benne én
talán ha menne
amerre én

talán ha jönne
már vártam rá
talán ha lépne
valahová

egyszerre másként
múlna a nap
egyszerre fájna
ha simogat

egyszerre szólnak
kedves szavak
egyszerre múlna
minden harag

csupán egy lépés
felém vezet
csupán egy érzés
kezem s kezed

csupán egy néma
mozdulatom
csupán a vágyam
elaltatom

sírtam már érted
nem tagadom
sírtam ha féltél
nem mutatom

sírtam ha égett
nem mondhatom
sírtam ha vágyam
letagadom

olvasod versem
reményem él
láthatod lelkem
ez vagyok én

szavakba zárom
engem és téged
szavakban őrzöm
azt ami élet

vannak betűim

vannak betűim
elmondani mi lakik a bőr alatt
a csontok mögött
milyen a gondolat

milyen érzések raktak fészket
koponyámtól a talpamig
hogy ne félj tőlük
ez majd megtanít

vannak betűim
elmondhatom mi ég bennem
mi az a láng benned
vagy bárkiben
akit érzések járnak át
és nem csak árnyékát
őrzi a fénynek
nem csak kitömött bábja
egy Isteni Lénynek

vannak betűim
beszélni ahhoz aki egyedül szenved
és jár az úton
elmondani azt ami jobba teszi Őt
Téged és Engem is
és tudom
nem elveszít
vagy letaszít
inkább felemel minden szó

vannak betűim
szólni hozzád
igaz és szép szavakat
vagy kegyetlenül hazugokat
hiszen tudom én
mi fáj és miért
mi lelkesít
mitől virágzik a mosoly
mitől reszket testedben a lélek
mi az amitől Ördöggé
vagy Angyallá változol

vannak betűim
sorba rakni a világot
fűzni mondatokká a teremtett anyagot
rendbe szedni sok rendetlen gondolatot
és felfokozni
vagy csitítani az érzéseket
bölcs szavakkal kísérni
az ostoba lépéseket
és megmagyarázni
... mindig mindent
az erényeket
és a vétkeket

vannak betűim
de használni őket nem tudom
annyira akarom pedig
hogy elmondjam az érzéseim
a vágyaim
meg a sok okos
és szép gondolatot
de rossz sorrendbe rakom
azt a néhány betűmet
és mást jelent gyakran a mondatom
mást mond
mint amit üzeni szeretnék
és így hogyan is érthetnék...

...pedig vannak betűim

Vágyak úznek

az élet tánca

pattog a tűz
nézed a lángot
dobban a szív
járod a táncot

messzire visz
monoton ritmus
egyre csak hív
csábít a rítus

láncára fűz
érzékek lángja
magával ránt
vágyaidd tánca

vér lobban
ér dobban
szikra tánc
csókodban

fordul már
bódul már
mától új
élet vár

parázsban
láttalak
hevülten
vártalak

zsarát volt
hamu lett
táncoltunk
önfeledt

hajnali szél
hamuval játszik
éji lángok
nyoma sem látszik

tova tűnt mind
varázsló mondat
hajnali fény
álmokat oszlat

mégis a szív
őrzi a ritmust
nem feledi
soha a rítust

emléket
hordozunk
nem szabad
botlanunk

varázs szót
tanultunk
titkokat
suttogtunk

doboknak
ritmusa
itt lüktet
bennünk

felbukkan még
feléled újra
ősi élet
tűz-lángba bújva

ha újra
dobbannak
ismét kell
mennünk

szikra táncok
vonzanak egyre
füst varázslat
béklyó szívedre

bábú a test
ritmus a lélek
most születik
újra az élet

asztalomnál

itt ülök asztalomnál
esti fény rajzol homlokomra
éj-sötét ábrákat
motozás hallik
mintha lelkek járnának

bent fakó árnyékok
odakint markolható a sötét
egy béka szaggatott dalba kezd
az ablakomban ülő Holdnak
láthatóan tetszik ez

kezemben ceruzám
írnám a sorokat megint
de elakad a betű
elszökik a gondolat
elfogni nem egyszerű

nézem a sík lapot
gondolat nélküli semmi csupán
mégis mennyi mindet rejteget
nekem kell feltárnom
a végtelen lehetőségeket

most mesterműveket írhatnék
tollamban ott az erő
szóhetnék okos sorokat
mennydörgő intelmeket
vagy őszinte vallomásokat

de csak egyszerű
közhely-szavakat formál
az alkotónak indult pillant
mert Nélküled
a teleírt lap is üres marad

asztalomnál ülök
a sötét teljesen elborít
elrejtí estí versemet
néhány sutára sikerült sor
szerelem-üzenet

ezer életem

simuló vágyam
emberré váltam
ezer életem
bennem lobog

csörrenő bilincs
szabadságom nincs
ezer életem
anyag-fogoly

ősök álmait
álmodom ma is
ezer életem
szíve dobog

szárnyaló lélek
reménye éltet
ezer életem
felhő gomoly

fakó szárnyakon
Turul tollakon
ezer életem
minden sikoly

sugdosott szavak
űző indulat
ezer életem
kísért ma még

kelő Nap ragyog
hideg Hold vagyok
ezer életem
csak egy mosoly

rejtett vágyaim
kínzó máglyáin
ezer életem
hamvadva ég

zúgó kék folyó
vérem lángoló
ezer életem
egyet sem ér

nem kell rejtennem
meg kell szeretnem
ezer életem
rút árnyait

hibát alkotok
csodát dúdolok
ezer életem
csak egy remény

szabadság felé
csak ez vezetné
ezer életem
láng szárnyait

fáradt utcák

fáradt utcák
kopott falak
elmúlt az éj
nem láttalak

fáradt utcák
halkuló léptek
éji társaim
hozzád kísérték

sáros utakon
lépteid kutatom

sötét utakon
fények a padon

fakó lámpafény
vergődő évek
égő torkokból
feltörő ének

fakó sóhajtás
rossz kapuk csendje
tekintet fagyott
a kilincsekre

poros utakon
foszló nyomokon

téves utakon
múltam siratom

fáradt utcák
sanda ablakok
nem tudom már
merre is vagyok

égi utakon
poklom kutatom

felpattan

felpattan hunyt szemem
fekete köd alatt
virágot hajt a csönd
a szél tovább szalad

csikordul egy levél
hullámot gyúr a tó
felhangzik valahol
hajnali altató

sikolt a láthatár
összetört látomás
lebukó napkorong
elvérző vallomás

ne higgy nekem, ha úzlek egyre messzebb
valahol őriznek igaz szavakat
te vagy a vég és én voltam a kezdet
máglyák olvasztják a fagyos ajkakat

megcsörren bennem is
valami érzelem
nem tudom milyen az
talán csak képzelem

ellobbant tűz-hamu
szitál a fej felett
százezer áruló
feszít meg büntelent

dárda szúr keresztül
lelőgnak karjaim
sötétbe fordulnak
szürkülő napjaim

ne higgy nekem, ha üzlek egyre messzebb
szavak szövik sűrűvé a fátylakat
igaz dallá válnak a hazug versek
elégetni nem lehet a vágyakat

felhasad ragyogón
kék-fehér látomás
nem a vég kísért
egy újabb állomás

kezemre arcomat
betakar a folyó
megáll szívem felett
a Rád kilőtt golyó

sámánok hangja hív
dob szó él helyzetem
elmenni nem tudtam
hát vissza térhettem

ne higgy nekem, ha üzlek egyre messzebb
amikor körbe érsz rám találsz újra
kiáltásoddal szülsz meg a csendem
jajdul a két lélek, két testbe bújva

felsír egy újszülött
felfeslő csend-brokát
hallom ahogy Isten
megtörli homlokát

sárba ragadt dió
keménnyé fagy a hit
röppenő gondolat
de ez már nem segít

fénylő csík az utca
csukódik napra éj
oszlopra mászott fel
kigyúló sárga kéj

ne higgy nekem, ha úzlek egyre messzebb
véget ér hamar ami nem kezdődhet
szemed megkeresi csukódó szemem
páros-tekintet örökké rejtőzhet

egyre csak

egyre csak egyre
megy fel a hegyre
látni szeretne
látni szeretne
léptei lassúk
már alig bírja
csak szíve hajtja
csak vágya hívja

vissza-visszanéz
lépése nehéz
újra elindul
újra elindul
a lent eltűnt már
torka kiszáradt
érzi a vágyat
fű között ágyat

egyre csak egyre
nem áll meg mégse
tudni szeretne
tudni szeretne
ködbe borultán
csúcsot nem látni
mindig csak menni
soha nem állni

felemelt fejjel
felfelé egyre
megy fel a hegyre
megy fel a hegyre
soha nem ér fel
soha nem láthat
űzi a vágyat
hiába fárad

ha indulnom kell

csak bennem zeng folyton a dal
csak én tudom mit is akar
ha szól a dallam már indulnom kell
soha többé nem érhetsz el

hát szoríts erősen
szoríts magadhoz
érezd még itt vagyok!

hát simulj karomba
ringass álomba
érezem, hogy akarod!

csak bennünk zeng most már a dal
csak mi tudjuk mit is akar
ha szól a dallam már indulnom kell
soha többé ne eressz el

hát szoríts erősen
szoríts magadhoz
érezd még itt vagyok!

hát simulj karomba
ringass álomba
érezem, hogy akarod!

ez az élet volt az álomom
ez a világ a hazám
ezt a jövőt nem találok
ezt a múltat elhagynám

csak bennem ég folyton a tűz
csak én tudom merre űz
ha szól a dallam már indulnom kell
soha többé nem érhetsz el

hát szoríts erősen
szoríts magadhoz
érezd még itt vagyok!

hát simulj karomba
ringass álomba
érezem, hogy akarod!

csak bennünk lobognak a lángok
csak mi tudjuk: érted kiáltok
ha szól a dallam már indulnom kell
soha többé ne eressz el

hát szoríts erősen
szoríts magadhoz
érezd még itt vagyok!

hát simulj karomba
ringass álomba
érezem, hogy akarod!

éjszakák vére

éjszakák vére folyt
hajnalok falára
sötétlő nappalok
vérvörös halála

elpattantak a védőburkok
védtelen lett az élet
leborultam a folyóparton
ott ahol Te kérted

nedvesek voltak a kövek
a folyó elmosta a szánalmakat
tiszteld a testek vágyait
a lelkek szabadon szárnyaljanak

felrobbantak a locsogó habok
rám kiáltották az idő ráncait
Téged láttalak a víz felett
jártad a kínok táncait

nem mert felkelni a Nap
visszabukott menedéket keresve
nem volt már senki más
aki még mindig szeretne

parázsló szemeim perzselték arcodat
halott vágyaid lüktetni kezdtek
tudtad már nem csak a Vég vagyok
de én vagyok a Kezdet

karjaim széttártam
hogy befogadjalak
mint látomás tűntél el
amikor magamba olvasztottalak

kiegészült hirtelen
ami eddig csonka volt
hangtalan sistergéssel egyesült
a Nap és a Hold

a pillanat végtelenné tágult
mi eddig kezdet volt, az most lezárult
megszűntek a fények, az árnyak
ha nem kereslek, akkor is megtalállak

holdégésben

holdégésben
naptűzlángban
parázshamuk
tűz-zsarátban

elhamvadó látomásból
születésünk égi mámor
feltámadó viharszelek
élteken át követtelek

alig tudtam amit kellett
sosem láttam amit rejtett
mikor végre megtaláltam
soha többé nem is vártam

szaladtam mint őrült lélek
nem tudhattam meddig élek
elmaradt lassan a testem
többé már nem is kerestem

sárcsillámok
égi-poklok
kézen járok
már nem botlok

múltat hamvaszt égő lelkem
láng-tüzemen megmelegszen
mosolyogva én gyújtottam
hogy lobogjon magam raktam

messzire süt máglya-világ
füst illatú tűzláng-virág
zsarát röpven a Világra
lángban áll az, ki meglátja

minden valóság elporlik
hamuként a földre hullik
főnix-vágyunk újra éleszt
holnapra a Világ kész lesz

napparázsban
hold-hidegben
szárnyaid közt
megmelegszen

kell

Téged az alázat tesz boldoggá
az engedelmesség felemel
ha teszed amit tenned kell
jutalmat az nem érdemel

kell a gyönyör
és kell a gyengédséged
kell a csók
és kell az ölelésed

alázatod uraddá tesz
engedelmességed büntetni tanít
ha teszed amit tenned kell
törődésed elandalít

kell a melegség
és kell az érintésed
kell a kék
és kell a szenvedésed

karjaimban elbújsz
és megtalálasz engem is
karjaid között
lehetek akár gyenge is

kell a mindenség
és kell, hogy semmi lehessenek
kell a semmi
és kell, hogy valakit szeressek

láttalak

sovány álmokat üldöz
utcákon forgolódo árnyalak
hajnalok fényében gyakran
húsod nélkül láttalak

meztelennek
amilyenek csak az ősi csontok tudnak lenni
amikor a mohó földi vágyakból
már nem maradt semmi

tüzes simítású érintéseink
lefoszlottak a fakó csontokról
mint a jelen fájdalmai
csodásnak hitt múltunkról

nem volt hová rejtőznöd előlem
vakító-fehéren csillant meg igaz valóságod
megértettem...
hogyan miért az alkonyt várod

kicsit tombolni

csak kicsit tombolni engedj
ne tarts vissza és ne ijedj meg

csak kicsit tépáz meg viharom
csak kicsit tombolok
hadd legyen úgy, ahogy akarom

tombolnom kell
kérlek értsd meg
tombolnom kell
hát ne kérjed
hogy szelíd legyek
és gyengéd szerető
arra is lesz még elég idő
de ma tombolni kell
veszett öntudatlan
ösztön hajtottan
lankadatlan
nem szánni meg az esdeklőket
nem hallgatni a megértőket
elsöpörni minden képzelt gátat
kiélni minden elhazudott vágyat

csak kicsit tombolni engedj
ne védekezz és ne ijedj meg

csak kicsit szolgálj az álmaid
csak kicsit tombolok
hadd égessenek a lángjaim

tombolnom kell
kérlek hidd el
tombolnom kell
teljes szívvel
csak úgy lehet
őszintén és vadul
ahogy a gyerek sírni tanul
még tombolni kell

elengedni szorongó félelmeket
összetörni a bezárt éveket
vigyázni lépteket
a hozzád vezető úton
csak nevetni a múlton
élvezni a jelen gyönyörét
szabadon engedni a tombolás dühét

csak kicsit tombolni engedj
ne kérj semmit és ne ijedj meg

csak kicsit bízz még bennem
csak kicsit tombolok
tudom ezt kell tennem

tombolnom kell
maradj és érezd
tombolnom kell
felgyújtom a véred
tüzemben vergődsz
csodállak élvezettel
áldozatoddal a menybe vezetsz fel

most tombolni kell
jelened szétszakítom
tested vágyammal tele írom
a gyönyörbe taszítom
minden régi megsemmisül benned
most újjá kell születned
tombolásom talán még féled
de látod már születő fényed

melegít és éget

melegít és éget
elhamvaszt és éltet
simogat és kínoz
megkötöz és oldoz
egyet jelent ha kettőre gondolunk
megyünk előre megállni nem fogunk

felperzsel mindent
a körülöttünk lobogó tűz
izzó ösztönünk
minden sötét árnyat elűz

elmegyünk amikor érkezünk
szinte eltűnünk amikor létezünk

*

ha utamon találkozunk vigyázz
felgyújtom régi énedet
megszűnik akaratom
benned mindenütt csak Én leszek

szélvész sodor az úton előre
belőled kapok majd új erőre

tűzvihar leszek szívedben égő zsarát
fellobbantom ábrándos álmaid parazsát
elfojtani többé nem tudod
a tüzet, ami fellobog

vöröslő nyomaim elgyötört testeden
lágyan csókolsz és én élvezem

elolvad minden régi páncél
nem félsz többé a fájdalomtól
hálás vagy minden új láncért
nem kérsz többé a száналomból
óvatos szenvedély soha nem létezett
láng nélkül lobogni nem lehet

sikoltva köszöntöd Önmagad
tested minden kint elfogad
könnycseppekben csillan meg a gyönyör
lelked Rád talál és üdvözöl

*

elégni kell!
ha újjászületni akarunk
lángolni fájdalommal és alázattal
különben földi testünkből a Lélek sohasem
szabadul

kérdések régen

amikor felhőt hozott az éji szél
akkor a sarokban a szék
félve ereszkedett térdre
szekrényben a kabátok
reszketve bújtak egymáshoz
naftalin szagban emlékeztek a fényre

és miközben a neszek
csenddé olvadtak össze
üvöltve kérdeztem a némaságtól:
Tényleg eljössz-e?

amikor bágyadtan lógó függöny lebbent
a hanyagul nyitva felejtett
lomha ablakszárnyak mögött
és az összegyűrt paplan megizzadt
csupaszon reszkető
ölelésekre emlékező combjaim között

az álmok akkor valahol
más szobákban jártak
csak halkán suttoztam:
Nagyon kívánlak...

amikor hold-sugár kúszott az ágy alá
és a porcsomók odébb gurultak
lopakodva-növő sanda közönnyel
a falakról árnyak nőttek fölém
hogy betakarják vonító hitemet
fájdalommá örölt reménnyel

fogaim közül elő-szivarogtak
szakadt fátyolként a szavak
bennem visszhangzott a felismerés:
Már régóta vártalak!

kerestelek

kerestem arcodat
minden hópehelyben
szitakötő szárnyakon
csak azt kerestem

kerestem tekinteted
kelő Nap örömben
Hold-ezüstjében
csak azt kerestem

kerestem vigaszod
ha zokogva sírtam
nem értem ma sem
nélküled hogy bírtam

kerestem megnyugvást
fájdalmat ha hívtam
sebeim égettek
nélküled nem bírtam

kerestem illatod
virágok kelyhében
méz-csordulásban
csak azt kerestem

kerestem mosolyod
csengő nevetésben
vidámságok mögött
csak azt kerestem

kerestem lelkedet
sötét önmagamban
bánatom legmélyén
soha nem találtam

kerestem szavadat
lemondó magányban
egyedül utamon
soha nem találtam

kerestem magamat
nélküled nem leltem
kettészelt életem
eggyé nem tehettem

kerestem jövőmet
múltamat se tudtam
nem láttam utamat
de feléd fordultam

hasadt álom

hasadt padlók réseiben
eltűnt minden riadt álom
ketté szelt a létezés
vázában virágzik magányom

árvára kiáltott szavaim
még árnyékokat sem vetnek
fényesre súrolt emlékeim
még engem is elfelednek

a vágyak kiszáradtak
csont-kemény a csend
egykor gyógyírt-simítottak
most emléük csörgetem

mint bálon a surranó szoknyák
úgy forogtak és pörögtek
most mint száraz levelek a viharban
úgy sodródznak és úgy zörögnek

hasadt égbolt résein
szivárog el mennyországom
kétségbeesett szavakkal
megőrizni próbálom

áthatol rajtam az idő
mintha ott se lennék
elfolyik kezeimből
megfakult emlék

folyton új hitet
nem lehet találni
a megérkezés titka
újra és újra felállni

soha nem lesz egész
ami egyszer összetört
nem válik gyönyörre
ami lelket gyötört

hasadt álmok között
mégis új remények fakadnak
egy vagyok én is
szakíts le magadnak

mintha hangok...

mintha hangok hullnának rám
mintha mesélne az éj
mintha gyengéd érintés kísérne
és vad szenvedély

mintha hangokat hallanék
mintha szítanád a vágyat
mintha a levegő zihálva
hagyná el a szádat

mintha meleg fény simogatna
mintha épp érintenél
mintha karjaimba hullnál
és úgy ölelnél

mintha vörös tűz lobbanna
mintha tested égetné a láng
mintha rándulna az izom
és reszketne a szád

mintha itt lenne a távol
mintha fénylene az éj
mintha fagyban simogatná
arcom a nyári szél

mintha most történne
mintha éppen érezném
mintha örökké élne
mert soha nem feledném

ütni kell

van az úgy, hogy ütni kell
nagyot és könnyörtelen
hogy a lélek is bele sajduljon
ütni kell a szívem helyett
ha a kamrákból már elfolyt a vér
amikor az aszott gépezet
lúktetni már képtelen
és rendetlen redőkben
zubog alá a kétségbeesés

nem!
nem tévedés
talán jellemhiba
ez a belső készítés
de ütni kell
hogy a tehetetlenség meg ne öljön
hogy az élet össze ne dőljön
és agyon ne nyomjon a bánat
meg ne fojtson
az elhazudott keserűség
és szét ne szakasszon a kiáltás
amit ordítanék utánad

olyankor ütni kell
hogy kicsit könnyebb legyen
felszakadjon minden régi hegem
és tisztuljon meg a seb
hogy gyógyulni tudjon
egyszer majd valamikor...

ütni kell
hogyan élni tudjak
ütni
hogyan feledni tudjam a múltat
és építeni újra a jövőt...
ezért...

van az úgy, hogy ütni kell
nagyot és könnyörtelen
hogyan a lélek is bele sajduljon
ütni kell a szívem helyett
...és minden ütést érezni amikor célba ér
...saját magamon

mint pillangószárnyak

mint pillangószárnyak
úgy érintelek
úgy haladok végig nyakad kecses ívein
csak lágyan és éterin
szinte csak a gondolatommal
mintha csak álmomban
mintha csak a felhőkön túl léteznénk
a csókot is csak lehelem bőrödre
selymes rétre a virágokat
puha csókok
és lehet könnyű gondolat
ez most csupán lebegés
az érzések lágy szellője emel
hullámszik a haj
a has
és a kebel

mint pillangószárnyak
úgy hagyok nyomokat rajtad
néhány szemcse hímpor
borzongató érintés csupán
csípőd emeled
még röpülnél tovább
lágyműködés
most nem álomba szenderít
érezed a bőrödön perzselő leheletem
csókjaim ezreit
titkos utakat jár végig
beszéd helyett most a nyelvem
egy rab-angyal
vonagló élvezetének
minden zamatát megízleltem

mint pillangószárnyak
olyan halkán verődnek össze
a combok és az ajkak
alélt energiák
vágyat már nem kavarnak
bár még lüktet a test
de csendesül már a lélegzés
megpihen a lélek
kielégült érzés
lassul a ritmus
elhal testedben a dallam
szabad és boldog voltál
repültél ahogy én akartam...

simíts

simíts csak végig
kicsit vadul
ha felkel a Nap
bealkonyul

hallod csikordul
fogon a máz
a mennybe repít
és megaláz

minden érintés
meleg sugár
nem tudhatom még
holnap mi vár

séta az égen
a fák fölött
völgyként mélyedni
hegyek között

egyszer gyengéden
máskor vadul
egyszer csak itt fent
máskor alul

fekete tegnap
zöld a jelen
fehér a holnap
maradj velem

néznek a szemek
sóhajt a száj
egyszer rab legyél
máskor meg szállj

zárj ki másokat
csak én vagyok
minden elmúlik
én maradok

nehéz reggelek
mocsár az ágy
nyújtózó füzek
felbukó nyár

szelíden lépdelj
most láb a kéz
fejet előre
hátra ne nézz

ne hidd, hogy elmúlt
csak most jön el
csicsergő szörnyek
hozzák közel

valaha féltél
önmagadtól
elveszett lényed
elbarangol

szorítsd marokra
megérkezett
nem bánthat senki
felvértezett

csak néhány eskü
és árulás
porladó évek
nincs változás

sikoly az álom
reszket a száj
boldoggá tesz már
bárhogy is fáj

egyenként együtt
néha külön
kúszik az árnyék
lent a fűvön

kicsorbult bánat
könnycsepp kövön
elmegy és megjön
nem is köszön

köveken járni
meztelen talp
semmit sem számít
még meddig tart

lábnyom előtted
ezt kell kövesd
szív dobbanások
ezt kell szeresd

kereszt az élet
vinni tovább
múló valóság
világ-szobád

mert tavasz volt

mert tavasz volt akkor is
mikor virágait bontotta az éledő mező
és a halványkék égről áttetsző
madárdalos fény szitált
mert tavasz volt akkor is...
de igazán Tavasz csak akkor lett
mikor tekinteted rám talált

mert tavasz volt akkor is
mikor apró bársony-szirmok hullottak
és fehér vagy rózsaszín illatokba borultak
ujjongó fák százezrei
mert tavasz volt akkor is...
de igazán Tavasz csak akkor lett
mikor rám találtak ujjad érintései

mert tavasz volt akkor is
mikor bódultan ittuk az új Nap sugarát
és a hideg tél-páncélon ragyogott át
az ébredő élet öröme
mert tavasz volt akkor is...
de igazán Tavasz csak akkor lett
mikor rám talált szerelmed gyönyöre

mert tavasz volt akkor is
mikor a földekre zöld szőnyeg borult
és az égből langyos eső hullt
miközben minden az életről mesélt
mert tavasz volt akkor is...
de igazán Tavasz csak akkor lett
mikor együtt öleltük az estét

mert tavasz lesz akkor is
mikor már emlékünk is elhal
és létünk annyi sem lesz mint egy sóhaj
ami a semmiben rezeg
mert tavasz lesz akkor is...
de igazán Tavasz csak akkor lesz
ha az öröklétben együtt éled velem

micsoda őrült

micsoda őrült érzés
ez nem is a kérdés
de nem is a válasz
ugyan ne fárassz

mit kéne még tennem?
tán szentté kéne lennem?
micsoda őrült idea
csak add gyorsan ide a
vágott boldog szavakat
mond! de ne csak az igazat

mosolyogj egy hamis világban
nem baj ha kicsit ziláltan
a lényeg, hogy szeretetre méltót
hazudjon a lényed és mondj két szót
olyan édesen ostobát
és tégy velük nagy csodát

hiszen csak szavakra várnak
mind csak körbe járnak
egyszerre hisznek és hazudnak
egyszerre másnak és maguknak

mennyire kéne a boldogság
mennyire üres a Mennyország
sokuk útja arra vitt
de az unalom megőrjít
és menni kell tovább
lenni egyre ostobább

ha tettél egy lépést előre
meg is állhatsz egyelőre
nem is kell tovább menni
elég róla csak mesélni
hogyan nehéz az út és a küzdelem
mennyi a szenvedés és gyötrelmem

megértést találhat minden „szóban-szenvedő”
minden hazudott kálváriára akad bőven vevő
csak hadd könnyezzenek a szemek
facsarodjanak össze a szívek

milyen jó is azt hallani
hogyan másnak kell majd meghalnia
és hogy a sötét-mancsú kárhozott
mohón egyre más után kutat
csak ülni és hallgatni a rémmeséket
így képzelik a legtöbben az egészet

csak képzeletben élni az életet
...azért ez is élvezet
bár az érzés mintha nem lenne egészen pontos
de ez nem is olyan fontos
igaz a gyönyör nem a csillagokig emel
de a láng legalább nem éget el

micsoda örült érzés
ez nem is a kérdés
de nem is a válasz
ugyan ne fárassz

mit kéne még tennem
hogymagy végre mennem
amikor vágyaim veszélyes útjain járok
tudom talán vissza már nem is találok
inkább indulj el Te is
hogymagy ha tévelyegnék legyen társam is

már megint

már megint suttogni fogok
már megint csak halkán dúdolólok
tudod...
azt az ismert dallamot
azt ami elandalít
amitől úgy megbizsereg
mindened ott belül
ahová a lélek menekül
a hétköznapiok hidege elől
ami minden istenit megöl
ebben a furcsa
vérrel működő testben
és csak keresel hiába
mint kanál a híg levesben
valami finomabb falat után kutatsz
valami élmény neked is jár
és amíg kívül közönyt mutatsz
benned az állati ösztön csak vár

már megint csak suttogok
már megint a dallamot
azt amit ismersz
amit annyira szeretsz hallani
ami könnyet csal a szemedbe
mert valahogy olyan szép...
ki tudja mitől
de minden régít összetör
és csak árad végtelen
dúdold, csak dúdold velem
nem kell a régi biztonságod
azt én adom majd
nem kell a régi megszokásod
azt felgyújtom majd
nem kell a régi szemérmed
azt megtöröm majd
az kell, hogy tested elégjen
azt élvezed majd

már suttogok megint
már a dallamot alig hallod
már csak görcsösen markolod
az éppen elsuhanó józan ész
utolsó foszlányait
de hiába már nem segít
oly távol már minden
és oly közel a messzeség
csak most ízlelted meg a gyönyört
és hidd el nincsen vége még
magammal ragadtalak
menekülni nem is akartál
szabaddá lehetsz
mert az áldozatom maradtál

még most...

még most menekülj
ha bírsz még
most menekülj
ha félsz még
hát mire vársz
csak fuss!

még most rohanj el
a vágytól
most rohanj el
a mától
többé ne várj
már rám!

bármit remélhetünk
már nincsen életünk
csak együtt élhetünk
ezt tudnod kell!

bárhogy reszkethetünk
és bármit kérhetünk
mások már nem leszünk
így fogadj el!

még most menekülj
ha jobb úgy
most menekülj
bolondul
vissza ne nézz
csak fuss!

még most rejtőzz el
előlem
most rejtőzz el
előled
és ne találj
már rám!

bármin nevetünk
mi úgylis elveszünk
mert lobog már tüzünk
az éget el!

de talán felejtünk
egymásra nem nézünk
kialszik szerelmünk
mond: felejts el!

még most menekülj
értsd meg már
most menekülj
érted fáj
az én szívem
csak fuss!

még most elbújhatsz
nem látlak
most elbújhatsz
örökre
és ne gondoldj
már rám!

bármit érezhetünk
bárhogy menekülünk
szerelem bilincsünk
nem enged el!

bár mindent megteszünk
oly távol elmegyünk
de kísér végzetünk
az pusztít el!

még most menekülj
ha bírsz még
most menekülj
ha félsz még
hát mire vársz
csak fuss!

még most rohanj el
a vágytól
most rohanj el
a mától
többé ne várj
már rám!

tanulj meg

tanulj meg szeretni
engem
tanulj meg elmerülni
bennem

tanulj meg örülni
és bánni
tanulj meg érezni
és fájni

nem maradhatsz
aki eddig voltál
nem maradhatsz
mert rám találtál

vállaltál engem
és bennem sorsodat
vállaltál gyönyört
és birtokló álmokat

tanulj meg szeretni
így is
tanulj meg maradni
ha szállsz is

tanulj meg várni
egy életet értem
tanulj meg adni
ha nem is kértem

nem éghetsz el
lángolnod kell örökké
nem szenvedhetsz
kínod váljon gyönyörre

nem élhetsz másként
csak ahogy képzelem
nem lehetsz szent
bűnhődj, ha én vétkezem

tanulj meg szeretni
sajgó sebekkel
tanulj meg nevetni
síró szemekkel

tanulj meg érteni
láss át a csendemen
tanulj meg tisztelni
legyek Én... a Szerelem

nem lehet félig

semmit sem ér
ha félig vagy csak áldozat
el kell égned egészen
át kell élned
feltétel nélküli
odaadó alázatodat
túl minden szenvedésen
sötétségből szülni meg
a megváltó fényt
szigorú rendben lenni meg
a bilincstelen szabadságot
bensőd legmélyéről szakadjon fel a sóhaj
járja át egész tested
és jusson el a lelkedig

semmit sem ér
ha félig adod át magad
el kell dobnod mindent mi óv
elhagyni minden lelki menedéked
ne legyen hová húzódnod
ne legyen már semmid
amit megtagadhatnál
védtelenül állj elém
és várj
várd, hogy én döntsek arról
milyen legyen az öröm
milyen legyen a szárnyalás
hogy hová és meddig repülj
ne félj
nem hagylak egyedül

semmit sem ér
ha félig hiszel csak nekem
el kell pusztítanod
minden kétségedet
minden kérdésedre választ én adok
ahogy rád nézek
ahogy érintelek
tudnod kell
a Minden én vagyok
nem létezhetsz most máshogy
csak ahogy én akarom
nem lehet más oltalmad és büntetésed
csak a két karom
ha teljesen egyé válsz velem
csak akkor tudod meg mi a szerelem

semmit sem ér
ha félig vagy csak az enyém
teljesen akarlak
nélkülem már csak félig élj
minden gondolatod én vagyok
minden vágyadat én adom
minden tettetted én vezetem
minden szavadat nekem mondod
minden lélegzeted engem éltet
minden sóhajod felém száll
minden könnyed értem hullik
minden élvezeted az én gyönyöröm

...és mégis
...ezután is
Te maradsz a Mindenem

ahogy...

ahogy hátra hajolt...
azok az ívek
emlékszem
most is érzem
ahogy siklott tenyerem a bőrén
a kezemben tartottam
bár nem teljesen pőrén
de a lelke meztelen volt
vétkei rég levetette
és nem vett fel álszent mosolyt helyette

ahogy előre borult...
azok a lankák
emlékszem
most is érzem
sejtjeim Őt akarták
megismerni minden titkát
kezemben tartani a testét
feledni nappalt és estét
vezetni az önmegvalósítás útjain
feltöltődni a gyönyör rejtélyes kútjain

ahogy kezemhez simult...
azok a rezdülések
emlékszem
most is érzem
én suttogtam testére a taktust
ereiben a vér átvette a ritmust
harmóniába olvadtak a lüktető mozdulatok
ahogy én akartam csak úgy mozdulhatott
és olyan magasra repítette a képzelet
ahonnan zuhanni is élvezet

ahogy elém omolt...
azok a csókok
emlékszem
most is érzem
tisztán dőltek le ostoba emberi határok
szégyenlősen bújtak el az egykori álmok
ősi ösztönök törtek elő
egyetlen pillanatban feltárult a jövő
testén át a lelkéhez engedett
hatalmat adott az Utak felett

bőrödön

ujjaid vezesd végig bőrödön
mintha én tenném
mintha én keresném
azokat a pontokat
ahol ki-be áramlik a lélek
ahol ködbe borulnak a fények
ahol eltűnik a valóság
és az álom is...

vezesd végig ujjaid bőrödön
mintha én tenném
mintha én keresném
azokat a pontokat
ahol lélegzeted elakad
ahol a mélységek emelkednek
ahol a vég lesz a kezdet
és gyorsul az idő...

bőrödön vezesd végig ujjaid
mintha én tenném
mintha én keresném
azokat a pontokat
ahol a test több mint a lélek
ahol lüktetni kezd az élet
ahol eltűnnek a határok
és az örvény magába ránt...

végig vezesd ujjaid bőrödön
mintha én tenném
mintha én keresném
azokat a pontokat
ahol meghalsz és megtagadsz
ahol feloldódsz és megszületsz
ahol kitértél lényed szétterül
és végül csendesen megpihensz...

parazsat marokra

parazsat marokra
szorítani erősen
azt írták a falra:
szeretni hozzád szegődtem

hittel élni
a hitetlenek életét
nem csak érzem de tudom is:
nem jött el a vége még

tekintet rezzenetlen
oldalra nem nézni
csak menni egyre előre
így lehet visszatérni

lépések a talpak alá
feltekeredik az út
békét nem lehet találni
ha megöled a háborút

nehéz-semmi létünk
vonszolni szárnysegeketten
markomban volt a Boldogság Madara
de mosolyogva elengedtem

magadra hagyott szabadon
csak sivár magányod van veled
boldog rabságra vágysz
tedd hát gúzsba a kezéd

lelked nem hagyhatod
lebegni a semmiben
kösd szorosan hozzám
járjon mindig velem

mennyi mosolyt fakaszt
az alázatos fájdalom
virággá válik minden tüske
gyönyörhöz vivő utadon

álszentekkel ki törődik
semmit nem tudnak a boldogságról
milyen békés a lélek
amikor a test már lángol

létezhetsz velem
amikor megengedem
a mennybe repítelek
mert én megtehetem

boldognak látszani

eleven képként
mozdul az éj
most feküdj nyugodtan
semmit ne remélj

talán már az álom
a múltba révedő
talán már a jövő
a feledést érlelő

sötét van én tudom
és valahol zajlik az élet
fáradt szíved eldugod
én adom az enyémet

valami mozdul
sötét árny az ablakon
bús dalt játszik
hideg szél az ágakon

látlak Téged
párnák közé rejtett
arcodon
legördülő könnyek közé
félve egy mosoly oson

olyan ez az éj
mint a tegnapi
nehéz lesz majd
holnap
boldognak látszani

most én

ereszkegy elém s ne nézz most rám
szerelmes szavakat nem sűg a szám
kemény vagyok és büszke is nagyon
hogy szabad légy én nem hagyhatom

tested féktelen vágyaim szolgálja
amit parancsolok csak azt kívánja
enyém minden perced és gondolatod
nincs is saját vágyad és akaratod

most én vagyok csupán ami létezik
az Urad aki jutalmaz és ítélkezik
most ez a perc ez csak rólam szól
elrabollak tegnaptól és holnaptól

velem törődj külön ne is létezzél
mindig is csupán miattam léteztél
most rabom vagy hiszen így akarom
most nem oltalmazni fog két karom

ösztöneink irányítanak már csupán
vágyunk nem kiállt józan ész után
őrült szenvedélyt játszunk ketten
értem szolgálj szenvedj helyettem

a „most” mindörökké tartson velem
örök rabom légy úgy légy kedvesem
ha már teljesíted minden akaratom
cserébe végtelen boldogságod adom

még dolgod van

neked még dolgod van
még szeretned kell
erre vártam örökké
most nem teheted
hogy ölelés nélkül
hagyod éhes karjaim
szorításuk új érzésekre megtanít
megtanít szeretni újra
sok-sok évet a semmibe rúgva
éledtek fel a mélybe taszított vágyak
pedig nem is tudtam
hogy megveszek utánad
Te sem álmodtál rólam
édes-mézes álmokat
és nem vártad tehetetlen
szerelem-korbácsomat

de most még dolgod van
még szeretned kell
nem önmagad
mindig csak engem
a találkozások nincsenek hiába
a sors véletlenül senkihez se járna
Te értem születlél
én Téged vártalak
csak nem tudta egyikünk sem
hogy az az árnyalak
aki helyettünk járt a világban
rejteget valakit magában

aki elbújt
félt
és azt hitte
teljesen elveszett
úgy érezte
hogy idegen
végül inkább nem mutatta magát
ne lássák a valódi lélek bánatát
de egymás közelébe érve
felébredtek az elveszett-alvó lelkek
a rejtőző vágyak
és az eltemetett életek
újra helyet követeltek
ha más lélek uralja
más lesz a test is
ugyan az az ég
de más a hajnal
és más az est is

most hát még dolgod van
úgy kell szeretned engem
hogy ne vegyem észre
ha megöregszem
ne változzon a boldog kábulat
legyen olyan mindig
mint az első szerelmi ámulat
ne csak álmodjam
de mindig érezzem
hogy amire vágyom
azt mind megtehetem

korlátaimat rombold le helyettem
korlátlanok lenni mindig szerettem
amikor éppen vágyaim tombolnak
légy olyan
amilyennek gondollak
amikor vágyaim gyengédek
akkor a tieid is az enyéme

neked még dolgod van velem
meg kell tanulnod milyen a szerelem
amikor olyan...
ahogyan én szeretem

pillák

a pillák összeérnek
homlok a homlokon
mint amikor napsugár
simít a dombokon

sóhajok szűrődnek
pórustól pórusicig
eltart a pillanat
alkonytól hajnalig

ajkak réseiből
tűzforró lehelet
a teremtés tüze
épp ilyen lehetett

örök pillanat ez
itt van és visszatér
körforgásba zuhantunk
életet az életért

szembogaraidban
a végtelent látom
írisz-szövedékedből
építem világom

Vágyam a Vágyad

hajadba túrok és keményen markolom
szemeidben a Vágy tüzeit lobbantom

érezed ahogy perzsel?
kipirul tőle a bőröd
duzzad az ajkad...
füledbe súgom a vágyam
hogyan a testedben „halljad”

csókolsz mert a csókotat kívánom
ível a tested mert én csodálom

érezed a kezem?
beleborzong a bőröd
nyílik a szád...
engedelmes tested játék karjaimban
égő-vörös vágyat rajzolok Rád

már nem a gyengéd érintést kívánod
a vad és kegyetlen szenvedélyt várod

érezed ahogy semmivé válsz?
elszakadsz önmagadtól...
könnyű felhőként lebeg a tested
most megérted végre
hogyan ezt az érzést kerested

nincs már akaratod
ahogy én akarom Te is úgy akarod

nincs más vágyad, mint engem szolgálni
nincs más boldogság, mint boldognak látni

bármit tehetek már
hiszen most Velel vagyok
bármit kívánhatok
Te meg nem tagadod

bennem élsz csupán
csak velem létezel
nem fájdalom
és nem alázat amit élvezel

nem értheti más
csak mi és a Létezés maga
ha van Lélek
ez az együttlét a hajnala

Ez a harmadik...

Bizony, immár a harmadik verseskötetemet tartja a kezében az olvasó. Az első 2007 tavaszán jelent meg, a második pedig még ugyanannak az évnek a karácsonyára látott napvilágot. Azóta hosszabb szünet volt. No, nem tétlenkedtem, csak a saját kötet kiadása váratott magára.

Mivel az első két kötetemben elég részletesen bemutatkoztam, így azt gondoltam, hogy most ezt mellőzöm.

Első köteteim elkészülte után könyveket szerkesztettem és írtam. 2008 óta minden karácsonyra megjelentettem a Verselő Antológia aktuális kötetét, amiben a mai magyar amatőr irodalom képviselőinek az írásai olvashatók. Első két kötetem megjelenésekor átéltem azt az élményt, amit sajnos kevés író-ember élhet át. Azt, amikor egy igényes megjelenésű, időtálló kiadványban láthatom viszont az írásaimat. Rendkívüli, megható, felemelő érzés. Arra gondoltam, hogy jó lenne ezt minél több embernek átélnie és úgy döntöttem, hogy segítek ebben nekik. Örömmel mondhatom el, hogy az elképzelésemet siker koronázta. Az első kiadvány 2008. december elején megjelent és a visszajelzések azt igazolták, hogy sikerült megvalósítani a céljaimat. Valóban örömet okoztak a kötetek a szerzőknek és azoknak, akikhez a szerzők továbbították őket. Ez az első kötet (Verselő Antológia 2008) 200 oldal terjedelmű volt, míg a következő kettő (Verselő Antológia 2009, Verselő Antológia 2010) már meghaladta a 400 oldalt. Azt tervezem, hogy a sorozatot addig folytatom, amíg lesz elegendő energiám a munkák elvégzésére, vagyis még sokáig.

2010-ben megjelent még egy könyvem. Címe: ATOM és ENERGIA. A tudományos ismeretterjesztő kiadvány első része atomról, energiáról, az energia helyzetről, a megoldási lehetőségekről szól. A második része pedig egy nagy terjedelmű adatbázis, amelyben áttekintem az energia felfedezésének és felhasználásának kronológiai történetét, enciklopédia-szerűen végigveszem a legfontosabb fogalmakat, lexikonszerűen

ismertetem azokat a személyeket, akiknek ehhez, az emberiség számára oly fontos történethez közük volt.

Természetesen Paks városának honlapját sem hanyagoltam el. Továbbra is igyekszem pontosan, gyorsan tájékoztatni az oldal látogatóit.

...de térjünk vissza a versekhez! Azt gondolom, azt nem kell részleteznem, hogy miért éreztem szükségét az újabb kötetnek. Verseim az eltelt évek alatt is születtek és a korábbiakból sem fért mindegyik az előző két kötetbe. Különösen, hogy mindkettő úgynevezett tematikus kiadvány volt. Az elsőben a szerelemmel kapcsolatos verseimből válogattam, a második az útkeresés, útonlevés, megérkezés verseiből szemezgetett. Ez, a harmadik kötet, az előzőekhez képest talán kevésbé tematikus. A vezérfonal, amire a verseket felfűztem, a szavakkal kapcsolatos. Főként a ki nem mondott szavakkal, illetőleg azokkal az érzésekkel, gondolatokkal, amiket szavakkal nem mondunk el, nem szavak útján fogunk fel, mert a szavak ehhez nem megfelelőek, szegényesek. Érdekes módon, valahogy a versekben mégis minden meg tud jelenni, mintha léteznének olyan szavak is, amelyekről nem is tudunk, amelyek valahol ott vannak a leírt, az olvasott szavak mögé rejtve. Ezek az "...elrejtett szavak", ezekről szól ez a kötet.

Kívánok kellemes, hasznos és elgondolkodtató, de legfőképpen önmagunkhoz visszavezető olvasást. Hadd köszönjek el azzal, amivel kezdeni szoktam:

Boldog napokat kívánok Mindenkinek!

Üdvözlettel: koma (Komáromi János)

Honlapom: <http://www.verselo.gportal.hu>

A kötet megjelenését támogatták:

Paksi Atomerőmű Zrt.

<http://www.npp.hu>

Kópis és Társa Kft.

<http://www.kopiskft.hu>

Partner Kft.

<http://www.partnerpaks.hu>

DC Dunakom Kft.

<http://www.dunakom.hu>

Járfás Tamás

Jövönk energiája

mvm paksi atomerőmű

www.atomeromu.hu

